

robert marić

BEZVEZNE PRIČE, PJESMICA I
BEZVEZNE PRIČE OPET I
DRUGI TEKSTOVI USPUTNI

O B I Č A N D A N

Kamen je padao. Padao je sve brže i brže, zahvaljujući nekakvim zakonitostima za koje on (kamen) nije znao, ali ih je dobro poznao profesor fizike koji se upravo vraćao sa Zavoda za zapošljavanje i razmišljao o tome što bi se dogodilo da mu sad padne kamen na glavu - niotkud. Uhvatio ga je smijeh od kojega je počeo kašljati, pa je ispljuno nešto iz sebe, i nastavio pušiti dvadesetisedmu cigaretu toga dana.

Onda mu je kamen pao na glavu takvom snagom da gotovo ne bi ni primijetio, da nije bio prisiljen onesvijestiti se i ispružiti na užarenom zimskom asfaltu, na koji mu se otkotrljala ukradena jabuka iz torbe, i ona sama, dakle jabuka, iznenađena, silinom skoka iz torbe, te je pomislila: Ovome je sigurno nešto palo na um, kad se ovako opružio.

Jabuka se kotrljala sve do nogu sredovječne debele žene, dobrovoljne vatrogaskinje koja mu je pohitala u pomoć, ali u zvijezdama joj je bilo zapisano da će danas pasti preko jabuke i slomiti kuk i lijevu ruku - desnu nije mogla sve da je i htjela, jer ju nije ni imala, i upravo zbog te činjenice je zahvaljivala Bogu, jer da je imala desnu ruku i slomila je, to bi bilo užasno, pošto je bila dešnjakinja, dok ju je još imala, ruku.

Kamen je bio baš na mjestu gdje joj je sad glava, pa se i ona pridružila profesoru fizike u nesvijesti, zadržavajući podsvijest boje purpura.

Nailazio je kamion u punoj brzini. Uopće ih nije pregazio. Zaustavio se. Vozač je kupio cigarete, dok se na jednoj strani ulice osnivalo Društvo za zaštitu razuma, a na drugoj upravo su puštali u pogon Duhovnu bolnicu. Vrpcu je pokušavao presjeći ravnatelj bolnice, ali nikako mu nije išlo, škare su mu bježale iz ruke, pa je umalo samome sebi presjekao grkljan.

Običan čovjek u zgradi preko puta ugledao je budalu u ogledalu i razbio ga, a divlji graditelj je podivljao skroz. Vozač kamiona nije želio zakasnuti na sezonsku rasprodaju duša. Pogledao je kroz prozor i vidio kako su čovjeka nabili na porez; sjetio se da šećer dolazi na kraju, od čega mu je i djed umro - na kraju.

Krenuo je. Vjerovao je da Bog vjeruje kako on vjeruje u Njega. Kamen više nije padao. Nije imao kamo.

MALA SIRENA

Bila jednom jedna mala Sirena, i bila je strašno tužna pa i žalosna, nije puštala ni glasa iz sebe, a nije nigdje ni izlazila. Tek tu i tamo, dobri stric Božo bi je u prosjeku jednom nedjeljno izveo da vidi malo zraka i da se izarlauče.

Ali, onda je jednoga dana osjetila da je došao njezin trenutak bez kraja. A to se istodobno dogodilo s najezdom stanovnika u

njezin rodni grad Kaštela, a koji se zapravo trebao zvati Kašteli, jer se sastojao od Kaštela, dakle, jedan kaštel, drugi kaštel i tako njih sedam, pa ispada da su Kašteli, a ne Kaštela, ali nek im bude, tima koji su to tako nazvali službeno. A ako ćemo točno, Kaštela je bilo osam. Ili ako ćemo još točnije, bilo ih je trinaest. Ili, ako ćemo baš sad ići u krajnost točnosti, pričalo se čak o njih sedamnaest. Ali to u ovom trenutku i nije toliko bitno, pa ćemo napustiti navedene špekulacije.

I, kao što smo rekli (evo sebe navodim u množini, svašta), mala Sirena je odjednom počela izlaziti vani svakodnevno, pa i po nekoliko puta. I stric Božo je bio sretan šta je izvodi, a naj sretniji je bio kad bi ona onako, za dušu, aralukala, doslovno za dušu, za živu dušu i mrtvo tijelo uglavnom.

I, eno je, i danas naša mala Sirena veselo arlauče
Kaštelima:
AUAUAUAAAUUUAAAUUU!!!, a prolaznici se sklanjaju i mrzne im kraljeznica od toga zvuka. Opet je netko stradao! Ove godine je doista Sirena stalno u pokretu.

DAN JEDNOG OBIČNIKA

Ivan Običnik je pogledao jutarnje Vijesti, pa malo prolistao dnevne novine, pa opet pogledao podnevne vijesti, pa sapunicu, pa malo prilegao, pa pogledao opet Vijesti... Pa je Običniku iz čista mira pozlilo i počeo je mahati rukama i nogama, i uzeo konop i kamen i zavezao kamen za konop, i sve to oko vrata, i uputio se da će se utopiti. No, savjesni građani su ga odmah spasili i opremili na Hitnu. Na Hitnoj su mu dali sedativ i rekli mu neka ostane malo ležati dok se opusti i neka gleda s njima malo TV. Onda je pogledao centralni TV Dnevnik, pa nakon toga političku emisiju, pa sapunicu, pa... pa ga je opet spopao napadaj i nikako ga nisu mogli smiriti, pa su ga opremili u bolnicu.

Tamo su ga lijepo zaprimili i dali mu još sedativa i odvojenu sobu, nek mu je mir, i uključili TV, da se malo opusti. Onda je gledao Vijesti, pa nakon njih opet sapunicu, pa političku emisiju, pa ga uhvatio najsnažniji do tada napadaj, popeo se na prozor i skočio.

Sva sreća da je bilo nisko, pa je samo slomio noge i ruke. Lijepo su ga zgipsali i stavili u sobu i uključili TV, da se malo opusti... Pa je gledao...

UMIROVLJENA BAJKA

Bila jednom jedna Mirovina Penzija, i strašno je... Čekaj, čekaj samo tren! Dakako, ova bajka se ne odnosi na sve one lijepe i nepristojno pristojne, obilate gospođe Mirovine, koje je sudbina dodijelila odličnicima, uglednicima i svim onim povlašćenim drugovima i gospodi koji su nas tako puno zadužili.

Idemo, dakle, iz početka.

Naša Mirovina strašno je patila od kompleksa (usput, nije imala ni za B-complex) gotovo nikakve vrijednosti, jer je iz nepoznatih razloga, više ili manje svima poznatih, iz mjeseca u mjesec bivala sve manja i manja, tanja i tanja, iako je, nominalno govoreći, bivala sve veća.

Ali kako bi se ujutro pogledala u ogledalu, bila je svaki put sve niža... I inače bi se svaki put sve kasnije pojavljivala pred samom sobom; a stručnjaci su govorili da je to zbog utjecaja Mjeseca, koji nekim čudom postaje sve dulji i dulji.

No, iako manja, postajala je sve teža, pa su i njeni dobri prijatelji poštari listonoše, listom morali dignuti, ili točnije, spustiti ruke od nje, te je prebaciti na štedne knjižice, gdje su pohlepni bankari izvodili svakakve bludne radnje s njom, dodatno je smanjivši zajedno s dostojanstvom.

I da na kraju ipak utješimo uplakanu djecu demokracije koja ovo čitaju, pa kažimo da je gđa Mirovina još živa! Oni koji su je vidjeli,

rekli su da se jedva drži – za neki kontejner – na staklenim nogama.

ZONA SUVARAKA

Nemojte se smijati, i vama se može dogoditi da zalutate u Zonu suvaraka, a tamo pršuta nema...

Mate Poštenjaković, bivši radnik na održavanju i zadržavanju, s ideološkom mrljom na jetri, nije ni slutio da će mu se dogoditi nešto što nije ni slutio, a još manje ono što nikako nije slutio.

Kao i svake večeri, nakon što je večerao paprene odreske uplatnica od struje ili možda vode ili možda smeća, opalio je ženu - šakom u glavu - tek toliko da se zna tko je gladan u kući, te se zavalio na udobni pod čije parkete je odavno naložio, umotavši se toplim i kvalitetnim predizbornim plakatom voljenog predsjednika, sretan što ne mora kvariti vid pred televizorom koji su mu zaplijenili; a i što bi mu, kad mu je struja precvikana zajedno s telefonskom žicom, pa je i po tom pitanju miran. Nitko ga ne gnjavi. Jedino su mu možda malo nedostajala saborska nasjedanja.

Na nebu je funta repatica padala brzinom od tisuću svjetlosnih kuna u sekundi, a Mate je poželio leteći tanjur pun užarenog graha s

kobasicom; no sjetivši se da bi to ipak bilo previše, malo se posramio.

Kad se probudio, sve je bilo drugačije - nekako čisto. Čak čistko. Gledao je čudna bića kako čistke grad. Pomislio je da je sve to posljedica obilnog ručka iz obližnjeg kontejnera, ali ne - Mate je ušao u Zonu suvaraka.

U Palači elektrifikacije baš je počeo proces protiv njega, a optužnica ga je teretila da je u više navrata i nanosa uspio platiti struju, a prilikom pretresa pronađena je i kutija cigareta, te konzerva bezmesnog doručka...

Hoće li se Mate ikada vratiti?

Zapamtite, svatko može zalutati u Zonu suvaraka!

K A Š T E L A N S K I R U L E T

*(Ne znam zašto je ovo napisano u strogom
dijalektu. Oprostite.)*

U poznatom gradu pod nepoznatim Kozjakom, smistija se mali i šesni gradić, zadnji na koji bi, je li, nu, ko bacija atomsku bombu, pa je po tome pitanju prilično siguran.

E, ali nije baš siguran po drugome pitanju, zapravo, siguran je za jedne, a nesiguran za druge. O čemu se, dakle, radi. O ruletu,

Kaštelanskome ruletu koji se igra 24 ure na dan, a sudjeluju svi seljaci ovoga lipoga grada.

Imamo par vrsti takmičari. Imamo jedne u autima. Imamo i još jedne u autima. Onda imamo treće bez auti. A igra se tako da ovi prvi u autima voze, a voze i oni drugi u autima Ceston dr. Franje Tuđmana, kako je netko nazva tu Kaštelansku cestu, ironično. A oni bez auta idu sa strane ceste, ali i po sredini, onamo di su lokve, a ima ji svugdi. Ovi prvi ne smidu vozit ispo sto na sat. A oni drugi vozu normalno i smetaju ovima šta vozu sto i više, pa se onda sudaraju i tu uskače ona naša mala Sirena iz jedne od ovi priči. E, ali nije to sve. Ovi šta vozu priko sto, ako ne udru u ove šta jin smetaju, onda udru u ove bez auta, jer in i oni smetaju, pa ji samaštraju. Pa opet uskače naša mala Sirena.

Onda ovi šta se sudaraju i gazu sve živo da ne bude živo idu ka malo na sud, pa dobiju cca godinu i još ništo malo zatvora za dobro vladanje po zgaženon komadu.

I Kaštelanskon ruletu nikad kraja.

Eto ga, a sad me i vi napadajte, da oli i mi nisamo bili mladi, samo nismo imali auta i da se mladi moraju malo iživit. A je, moraju dat malo oduška.

GEEMO

Mali Geemo, inače nepoznatog podrijetla, pa i porijekla, odjednom se pojavio u Kaštelima. Veselo je skakutao od pome do rajčice, od krastavca do kukumara, pozdravljajući usput mlade hormone i bakterije i sve što bi sreo na tom svom putu.

I, šta's ti vidit, nu, di bi prošao da prošao, nije nestajao, nego bi ostao, a neki novi Geemo (ili onaj stari, još ne znamo, a nije nas ni briga), je šibao naprijed, do jabuke, do kruške...

PEĆINSKA CIVILIZACIJA

Po Čemu se razlikuje današnji, civilizirani čovjek od onog pećinskog, zaostalog?

Prvo, kao što se već iz gornjeg vidi, civiliziran je, a onaj nije bio. Ako slučajno zarati, ni u kojem slučaju ne jede protivnika pošto ga izmasakrira.

Vidite, koliko je uznapredovao!

Ne ruši pećine, jer ih nije ni gradio, već ruši isključivo civilizirane objekte poput škola, mostova, crkava i slično. Obavezno pregovara s protivnikom prije nego ga ubije. A kad je to onaj pećinski radio, molim vas? Također obavještava međunarodnu i domaću javnost da je protivnička strana pucala sama na sebe, tako da ispadne da je protivnik pucao na nju. A kad

je to pećinski radio? Dakako da nikad! Pa ni govoriti nije znao.

Vidite, dakle, koja je tu razlika. Pa eto, recimo i to, nikada ne ubija ratne zarobljenike, već ih po svim humanitarnim zakonima proglašava nestalima. Uopće, trudi se da zarobljenika bude što manje - da ne pate - pa tako bude i što manje nestalih. Pa konc-logori. Onaj divljak iz pećine ni u snu sebi (ili drugima - ovisno s koje strane se promatra) nije mogao priuštiti takav civilizacijski bum-objekt kakav je konc-logor. O etničkom čišćenju da i ne govorimo. Pećinsk nije ni znao što to znači. Nije znao čak ni koje je nacije. Eto što znači obrazovanje. Pa taj smiješni i primitivni luk i strijela. Tko bi se danas time još služio. Civilizirani ima snajper, pa ne mora napinjati onaj špag i još nikad siguran hoće li pogoditi opasnog trogodišnjaka ili četverogodišnjaka na tamo daleko nekoj ulici.

Nadam se da vam je sad jasno koliko je današnji civilizirani čovjek uznapredovao u odnosu na onog divljaka iz pećine. Nuklearno oružje da i ne spominjemo.

PJESMA SRETNOG INVALIDA

(Priča u poeziji)

O, tako sam sretan svaki put
Kad vidim svoga Vođu na crvenom sagu,
Da bih oprčrao svečani krug u njegovu čast
- Samo da imam noge i snagu.

A kad ga vidim kako nebom leti
Onim skupim zrakoplovom,
Mahao bih mu od sreće -
- Samo da imam ruke.

O, Vođo moj najdraži,
Kad vidim svu Tvoju imovinu,
Poljubio bih lentu tvoju -
- Da mi usne nisu raznešene.

O, Ti, koji si me vodio
Preko mina i dolina,
A sve to za Lijepu našu Tvoju
Od sreće bih prdnuo na sve -
- Da na samom kraju nisam na
Nagaznu sjeo, bez guzice ostao.

Samo Ti otvaraj firme i banke
Uživaj u raskoši i bogatstvu
Vremena su luda
A ja ću šutjeti
- Jer nemam ni muda.

O POKAJNICIMA SVE NAJBOLJE

(AFORISTIČKE VJEŽBE)

Kad je moda u pitanju, dovoljno je okrenuti se oko sebe, pa će nam biti jasno da se danas najviše nosi koža – i kost. A za taj modni vapaj zaslužna su teška vremena, koja najmanje pritišću beskičmenjake. A možda su zaslužni oni koji su toliko politički sazreli, da su otpali.

Istina, kako je bilo krenulo, mislili smo da će svi hoteli biti popunjeni preko čitave godine, a da će im na prozorima biti rešetke. No, možda nam ne štima krivosuđe ili tako nešto. Ali, nove garniture uvijek su skupe – a često se mijenjaju; a svatko ima pravo ne imati pravo, pa i više puta.

U svemu tome, znamo da su kameleoni među nama, ali kako ih prepoznati? Možda po tome što su dobijali velike kredite da preurede svoje skromne – stavove. Ili možda po tome što su se na kraju milenija dobro zaokružili?

Bilo kako bilo, moramo im vjerovati, jer da su u laži kratke noge, svi ti politički potkovani, koji su napravili konje od nas, hodali bi na kukovima. No, nemojmo im zamjeriti, jer ih je najviše među njima koji su ugroženi od vlastite psihe; a ne znaju da se čovjek najlakše popne na vrh glave, baš kad je na čelu; ali zato korupcijom pokušavaju korupciju izbiti, i to javno, igraju se nama na poene.

I nemojte stalno o njima govoriti da su kriminalci. Oni su novac prali isključivo iz bojazni da ne dobiju gripu ili neku još goru boleštinu. Tu se moraju imati čiste ruke, pa su dakle i njih s novcem prali.

Je, govorili su “Mi to možemo”, a sad govore “Znali smo da neće moći” – ali kako su mogli znati? A, ruku na srce, iako ne svira himna, nije ni njima lako: službeni automobili, službeni ručkovi, službene večere – ti jadnici doista nemaju vremena za privatni život. Pa još moraju i aviončiče znati voziti, jer koji bi to bili oni, ako nam ne bi odozgo malo srali na glavu i doslovno, a poslovno, jer zna se di padaju padaline avionskih zahoda.

A nije ni nama više tako crno – nazire se dno.

VRLINE BEZ MANE GRAĐANINA X

Kad god je trebalo podmetnuti leđa, on je nesebično podmetnuo nogu. Mito nikada nije primao, ako nije u Eurima. Postigao je i zavidne rezultate u sportskoj disciplini skakanje iz opanaka u mercedes. Za sve što je u životu postigao može zahvaliti isključivo poštenu radu - onih drugih.

I da ne duljimo - nikad pošten tajkun od njega.

MUKE PO KAVIJARU

Mučili su ga na najmaštovitije načine: prisiljavali ga da jede enormne količine nekakve bljutave riblje ikre koju su još neki zvali i kavijarom, uvalili mu dvije tvornice, postavili ga u desetak nadzornih odbora, nemilosrdno ga natrpali nekakvim dionicama, da je jedva disao. Ali nije popustio, nije se predao. Sve je to izdržao nadljudskin naporima, iako mu se poremetio miran san.

Evo, i sad ga muče nekakvim učenjem pilotiranja, kako bi znao upravljati mlažnjakom, ma koliko se on tome opirao, a poznato je kako je teško učiti kad više nisi mlad, No, ni to ga nije slomilo, vozit će on i raketu ako bude morao, ali neće se predati. Eto, takav je to čovjek, dosljedan do kraja

NOINA JAHTA

BEEEE! BLEEE! MUUUUUUU.'PRRRR! IA, IA, IAAA! - voda je očito bila došla do grla i angine bez pektorisa, jer je stari Noa u svoju arku ukrcavao ovce, toware, umirovljenike, tukce i ostale ugrožene vrste. I taman da će krenit, jer je voda već nekima prelazila preko čela, kad počeli pristizati BMW-jci, pojeftinjeni zbog PDV-a. Iz BMW-jaca izašle gorile i upale u arku. Ajmo, svi mrš vanka! - rekli su gorile i istjerali ovce, toware, tukce i umirovljenike, a i

mudrome Noi dali nogu u guzicu i još ga optužili da je unutarnji i vanjski neprijatelj skupa. MRŠ, STARI! Onda je jedan od gorila rekao u vokitoki: Štef, može! Sve čisto, ne! - pa su iz BMW-jaca izašle još neke gorile, prostrle crveni tepih do arke, a onda počeli izlaziti majmuni okruženi s ostalim gorilama i ulaziti u arku. Sve je to prenosila obrada HTV kosovac, uz prigodne komentare.

Voda je, dakle rasla, a majmuni se ukrcavali, a ovce, tovari, tukci i umirovljenici se polako utapljali. Pokušali su ih spasiti oni iz Spasilačke službe: onaj peder Mič i kurbetina Pamela od plastike, ali ništa - i oni se utopili.

Onda su gorile zatvorile vrata Noine arke, upalili motore i uputili se prema Južnoj Americi, ali da će prije svratiti do Švicarske pokupit ušteđevinu stvaranu na temeljima grbače radnog naroda i domoljubne svijesti s rukom na srcu.

I dok je Noina arka vozila majmune u tri ljepše budućnosti materine, ovce, tovari, tukci i umirovljenici nastavili su živjeti u našim sjećanjima.

I to je sve.

KUNA

(I ovu ćemo pričicu smjestiti u šumicu)

Pojavila se jedne preko noći, a sasvim očekivano, Kuna (a bilo je tu i tuna, te ostalog ZOO carstva), onako na prvi izgled prava zlatica, čvrsta i jaka, da ne kažemo precijenjena. Iz čista uznemira, stečajno zalutala u šumu među lipa i ostale bukve. Lutala je tako i ovako mjesecima, skromno se braneći, gotovo sirotinjski, gotovo sirotinjom, a onda naleti na dvorac (ne banski) i začu povike mlade zarobljene Inlacije: Help, hilfe, aiuto, iliti upomoć. Kuna priđe bliže, a Inlacija je zamoli da je pusti, pa makar i polako... i kroz dionice ako treba, samo da je pusti.

Kuna otvori vrata, zatočena Inlacija iziđe, u početku polako, gotovo neprimjetno poskupljujući, a onda sve jače i jače, hvatajući zamah, spremajući se da se još još još više razmaše. Zahvali se Kuni i reče: Znala sam da će me Kuna prije ili još prije osloboditi, jer tako je zapisano u zvijezdama i stabilizacijskom programu i u dućanima – i u tvornicama i u ...

IDEOLOGIJSKI SRAZ MESOŽDERSTVA

(Kratko pojašnjenje situacije za one kojima ništa nije jasno)

Dogovorili su se, ali ništa nisu potpisali, jer da su potpisali, moglo bi ispasti kako se nisu dogovorili, pa ne bi bilo jasno tko na koga puca, osobito oko poltronskog mosta i ostalih sarajevskih i mostarskih mostova na Neretvi, tako da zapravo, ženevski gledajući, agresor i nije baš nagrađen, pošto nije ni kažnjen, a sve to ide s bosanskim raskomadanjem ruku pod ruku, pa se sve ruke skupe na jedno mjesto i stave uz pripadajuća im tjelesa, pošto je, owenovsko-orwelovski gledano, situacija prilično jasna, jer zbunjuje temeljna načela narodne povelje zdravog mozga, a pirjanog s kapulom dok ne poprimi rumenu boju, kapula, i sve to na očigled globalnog sela podijeljenog na manja razbuktavajuća ratišta i žarišta s posebnim naglaskom na vojnu zaštitu iz zraka, a koja je izvodiva isključivo bez aviona i projektila zemlja, pa zrak, pa opet zemlja, dok butrosno-galijevske humanitarne ideje vode ka uspostavi mirne reintegracije kršenja nadljudskih prava, a oplodeno konzervama isteklog datuma i prah si bio, i prah ćeš biti u mlijeku, i što je najvažnije, pregovorima i samo pregovorima, jer bolje je prešeravati se i sto godina ako treba, nego plandovati jedan dan, a s obzirom bez ikakva obzira da nigdar ni takvo sranje bilo, kak sad je bilo... i bude bilo.

Ako vam ni poslije ovoga ništa nije jasno, obratite se svome psihijatru, ili mesaru, ili zubaru - svejedno.

GRIČKI TOPČIDER

Bio jednom jedan grički topčider. Opaljivao je, onako za javnost, mjesečno cca 0,01% - dakle, jednom dnevno točno u podne, i to tako da ga svi čuju. Glasno. No unatoč činjenici da je marka čvrsto umjetnički padala, a kruh naš svagdašnji jeftino poskupljivao, naš topčider je počeo gubiti kontrolu - nešto kao inkontinencija bez uložaka allways - pa je potajno počeo opaljivati i više puta dnevno, ali tiho, da ga nitko ne čuje, osim izabranih i podobno odabranih.

I tako je čitava domoljubna i domomrzna javnost bila uvjereni da topčider opaljuje tih 0,01% mjesečno, a on jadan nastavio opaljivanje u svako doba dana i noći i mraka na oči - i već odavno premašio onih objavljenih 0,01% na barem dvadesetak godišnje.

I opet zbog izuzetnog domoljubnog naboja, nitko se nije usuđivao dovesti nekog nepodobnog stručnjaka da popravi grički topčider, jer zaključeno je, ako i opaljuje, on to radi po našoj, domaćoj sirotinji; a ona to ionako ne zna. I što bi se to ticalo tamo nekih

europskih vijećnika i ostalih unutarnjih neprijatelja domaćih i stranih.

KRALJEVIĆ I PROSJACI

Ne, to nije bila država Danska, pa da bismo mogli kazati da je tu nešto trulo; Bože sačuvaj, tu je stanje bilo znatno trulije. A kraljević je bio omiljen među pučanstvom i ostalom sirotinjom, demokratski proizniklom iz negdašnjeg srednjeg staleža, a sada su se zadovoljno nazivali i prosjaci, a sve to zahvaljujući brižno vođenoj socijalnoj politici od strane kraljevića i ostalih mu dvorskih luda. Prosjaci su bili toliko opčinjeni kraljevićem, da su ga prozvali i ocem nacije - dakle, oduševljeno mu pustili da opći s njom - nacijom.

No ni kraljević prosjacima nije ostajao dužan, pa ih je svako malo obilato častio svojim govorima o tome kako draga braćo i sestre (iako bi možda uputnije bilo da ih je nazivao sinovima i kćerima, kad im je eto već svima otac), ima i takvih koji bi nas gurnuli u nekakve asocijacija-cye i slične Euroslavije, ali mi ćemo odlučno poručiti svima da... I to bi se nekoliko puta repriziralo, za sve one koji ga nisu slušali prvi put, tako da ga mogu ne slušati ni u reprizi.

I svi su živjeli sretno i dugo, osim kraljevića - on je živio vječno, skromno se proglasivši besmrtnim.

ALISA U ZEMLJI BLUDA

Bijela jednoć, ko što već znadete, ta Alisa, a vraga tebe nije znala o novom nastavnom planu i programu za bezobrazovanje, pa je, eto, uzela knjigu i da će malo bubati, jer otac da će joj jebati mater ako okine i ovu godinu (a mater, analogno tome, molila boga da ona okine).

I tako, Alisa da će bubati, al' k'o što rekosmo, nježnika tebe ne shvaća, pa šikne dva ekstazija, a malo se i ubode intravenozno i - pafff, guzimice padne na pod i zaspe, a pojma nije imala da spava, nego je mislila da propada dolje, tj. na dno.

I u čudu se čudeći začudi u kojoj se ovo zemlji nalazi. Naleti as pi(č)k i reče da ovo ti je zemlja bluda, gdje narodu se prodaju bijeli bubrežnjaci za muda. Zar nije tako bilo i tamo gdje si prije bila?!

I dovedu je kod kralja koji... ma daj, dosadilo mi je, idemo mi nju probuditi i... Alisa se probudila, ispravila četiri asa, duhovno se obnovila i eno je, radi u Općini i ništa joj ne fali. Ni bluda običnog ni političkog.

Što je bilo s materom?!

Otac od svojih prijjetnji odustao!

PETAR PANJ

Petar Panj oblijetao je i oblijetao sva živa mjesta gdje se nešto događalo. A događale su se razne transakcije i akcije i kupnje i dionice i stečajevi i tečajevi. A on se uvlačio i uvlačio, pa možda i nije bio takav panj kako bi netko pomislio. Jer oblijetajući i uvlačeći se, ubrzo je priskrbio sebi mobitel u upravo kupljenom BMW-jcu. A i na poštenje se zaklinjao i govorio da glavu na panj da je čist i uredan. Istina je, prao se i kupao svakog dana, pa tu nema prigovora. Najmanje ga je brinulo tko je i tko će biti na vlasti, dok on tako uspješno oblijeće i uvlači se. Prva pričest ili pionirska zakletva, tu on nije pravio neke veće razlike, sve dok mu je to olakšavalo let prema gore.

Eno ga, još je živ i ništa mu ne fali.

IZDAJNIK

Kako nisam imao izbora - ne mislim na one demokratske - godinama sam radio za istog gospodara. Dizao me kad god bi mu se prohtjelo, i baš da ću se malo odmoriti od svega toga - glava me svaki put boljela i mantalo bi mi se - kad on opet: Diži se! A gdje me sve nije gurao, samo za vlastiti probitak. Karijerist živi! Kad se ne bih htio dignuti, svašta mi je radio: tukao me, gušio, rastezao, nazivao me imenom - to mu je bila kao neka psovka, što li - sve dok mi od bijesa i muke ne bi navrla krv u glavu i opet bi

se digao. E, uđi, e, izađi, uđi-izađi-uđi-izađi; pa jeba te, svaki put bih povratio, i to obilato. A on lijepo napreduje, a sve na račun mojega ulaženja i izlaženja.

I, stario on, stario ja. Sve mi se manje diže, a on me sve više spominje, pa bih često nasjeo i upitao: Jel' me netko tražio? I s godinama, baš mi je nekako došlo da se povučem u sebe, da se stisnem, a on bi ponavljao: Koji vrag je sad?-i rastezao me, gnječio i vikao: Diži se! A kad je vidio daje cenzura odnijela šalu, čak bi me stao i moliti: Ajde, lipi moj, samo još jedan put, pa odmori, radi mi se o karijeri, o dionicama; daj, mali moj, digni se, visoki položaj me čeka, a ti ne mrdaš, moramo se još samo ovome uvući i gotovo. Ma ne mogu, nađi nekoga drugoga. Pa opet, one kabanice mi je svaki put navlačio, navodno radi nekakve zaštite. Gušilo me, cijela glava bi mi pomodrila, kašljao bih i povratio odmah, pa se onda nešto ljutio na mene.

I evo, sad sam napokon miran. Čujem kako mu drže posmrtno slovo, a neki šapuću da sam ja kriv - jer se posljednji put kad je bio s onim uvaženim kolegom gospodinom toliko trudio da me digne, da ga je srce izdalo, a sve to jer sam ga ja izdao. Pa se, eto, osjećam poput izdajnika.

ŽULJABANCIJA

Ma, žuljalo bi se meni za sve živo, da mogu prežuljati mjesec od vlastitih žulja. Međutim, tu se ne zna tko koga žulja. Ili to oni žuljmuni koji nas žuljaju u zdrav žulj za svoje debele žuljzice više doista ne žuljaju gdje je žulj. Jer, ako je već požuljilo brašno, šećer, krumpir i ostale prehrambene žuljevine, kako im možemo vjerovati da nas to oni ne zažuljavaju, kao i uvijek, iako će bunde, mercedesi, dragulji i čitav taj žuljksuz bitno niže požuljiti. Ali što se to nas žulja? Pa nećemo valjda doći u žuljnicu i kupiti dvadeset deka mljevenog mercedesa za žuljprike! Sve žulje od žuljeg.

A sveukupno stanje je tako žuljožno, da ne smijete nikome ni pogledati žulj, a kamoli ga nagaziti, jer će vas smjesta odžuljati u tri žulja materina i opžuljiti šakom u žuljudac ili žuljbrege, pa završite u žuljnicu, a tamo vas opet pogotovo nitko ne žulji ni dva posto, ako ne išuljite plavu kuverticu s barem petstotinjak njemačkih'žuljki.

A di su još svi oni pusti unutarnji i vanjski žuljprijatelji i žuljnostalgičari, koji bi nas najžuljnije žuljnuli u nekakvu novu žuljoslaviju?!

Pa što ako nas i nažulje s tim PDV-om, povećanim žuljačunom i ostalim podžuljima. Ma,znaju oni dobro dokle mogu žuljiti - uvijek do dožuljene granice (ma, prežulje oni i granice,tamo malo do Sviće, ali mi to ne žuljimo).

Stoga, Žuljoprez!

30.001 DALMATINAC

Dalmatinci iz ove priče ne potječu iz Škotske i uglavnom nisu pjegavi, iako ih većina nosi lančić oko vrata, a njihov pasji život u izravnoj je vezi s ovom pričom.

U početku, sve je bilo više ili manje u najboljem neredu. No došlo je do odlijevanja prvog Dalmatinca (tj. mozga) i to tamo na kraj (ili početak, ovisno odakle se promatra) svijeta, tamo u Novu Zelandiju, a u blizini (ili možda daljini) one Papue Nove Gonoreje, gdje se ljudožderuje u slast, baš kao i ovdje negdje, ne baš daleko.

E, i šta's ti vidit, odlio se i drugi mozak dalmatinski u to bespuće nestvarnosti boljeg standarda bez gladi. A, koje li slučajnosti, iz tog bespuća počele stizati ovce; jedna po jedna, pa deset po deset, pa tisuću po tisuću. A Dalmatinci, opet, jedan po jedan, deset po deset, pa cca 30.001 odliju se tamo, u domovinu ovaca bez naročitog mozga.

I ako se ta tendencija nastavi, logičan se zaključak nameće, da će Novi Zeland biti preimenovan u Nova (ma ne Kaledonija) Dalmacija, dakle, a Dalmacija, bez ikakvih krajnjih i bližnjih primisli, dobit će novo ime, a kako se zove mjesto u koje se smještaju ovce, tor, je li.

KAMA MALO SUTRA

(POLOŽAJ br. 1 «LEDA NA LEDA»)

Žena duboko udahne i legne potrbuške. Muškarac plitko udahne i leđima legne na ženina leđa. Žena noktom malog prsta desne ruke pokušava dohvatiti njegov pupak, dok on kažiprstom lijeve noge pronalazi erogene zone (plombe) pod njenim zubima i polako ih nadražuje, a desnom rukom nježno joj trlja bradu (svježe depiliranu - obavezno). Oboje već počinju osjećati sve blagodati ovog položaja. Ona se poloko pridžie na koljena, ali tako da on ne spadne s njezinih leđa (i kreveta), a on nježno prekriži lijevu nogu preko njezine lijeve lopatice, tako da podigne stražnjicu, a spusti prednjicu. Tu se već polako približava klimaks ovog čuvenog položaja. U takvom blaženstvu, muškarac će osjetiti laganu bol u leđima i veličanstvenu ukočenost vrata, nakon čega će žena, da bi zadovoljstvo bilo veće, petom desne noge i laktom lijeve ruke potražiti njegov žučovod, te ga istodobno početi grebati po desnom uhu, dok će joj on što snažnije zabiti dva prsta u nosnice, tako da ona otvori usta što više, a oči zabaci unazad. Na ovom, završnom, stupnju položaja i žena i muškarac osjetit će neodoljivu želju da urliknu, ali to neće biti potrebno ako vam je telefon pri ruci, pa jednostavno okrenete broj Hitne, a u suprotnom oboje arlaučite: Upomoooooć! Zacijelo će vas

netko čuti.

O P T U Ź E N I

(Kratki ispadak iz obrane i poljednjih dana ...)

- Optuženi ste da ste počinili stravične ratne zločine.

- *Ja sam samo izvršavao zapovijedi nadređenih.*

- A tko su vam bili nadređeni? Tko vam je izdavao zapovijedi?

- *Meni?! Tko je meni mogao išta zapovjediti? Pa ja sam bio predsjednik, zar se ne sjećate?!*

- Dakle, priznajete da ste počinili ratne zločine?

- *Ne, jer sam samo izvršavao zapovijedi.*

- Čije zapovijedi???

- *Moje zapovijedi!!!*

- Onda ćete još biti optuženi i za zapovijednu odgovornost!

- *Kakva zapovijedna odgovornost? Što sam ja mogao znati što se radi na terenu?*

- Ali vi ste naređivali!

- *Ja sam naređivao, ali nitko nije slušao. Ja kažem jedno, onaj tamo radi tko zna što, pa i zločine.*

- *Dakle, ipak ste radili zločine?*

- *Ne, pa kazao sam vam, samo sam izvršavao naređenja!*

- *Čija naređenja?*

- *Moja naređenja!*

- *Sami sebi ste naređivali, pa još i izvršavali ta naređenja?!*

- *Ništa ja nisam...*

- *Pa kažete da ste...*

- *Kažem da ja jesam naređivao, ali nisam mogao kontrolirati stanje na terenu.*

- *A tko je bio na terenu?*

- *Ja sam bio na terenu, i zar da slušam naređenja one budale, što bi to bilo...*

B U S H N O R M A L A N ?

Već i vrapci na granama teško uzdišu – živ, živ, neživ – da su na raznim summitima, skupovima i Ge osminama znanstvenici upozorili ako se zagađenja ne smanje barem za 15 %, podignut će se razina mora i potopiti mnoštvo gradova diljem lijepog našeg planeta, koji neki još zovu i Zemljom.

No tome su se najžešće usprotivili upravo najžešći zagađivači – Amerikanci; jer bi u tom slučaju na tisuće ljudi ostalo bez posla, a na stotine bez profita. I kaj Bush njima neki ljudi ekolozi držali predavanja o kulturi izumiranja.

No, možda su svi ti Bushi i Bushovi zaboravili konzultirati svoj mali mozak (veliki je evidentno upitan) što će biti s tim istim tisućama zaposlenih, kad im tvornice prekrije more. Ili je plan već napravljen i sve ih čeka prekvalifikacija u ronioce i podmorničare – nuklearne, dakako.

Ili gospoda Bushovi Glenbajevi računaju na turistički bum u slučaju spomenute katastrofe. Jer bi se moglo dogoditi da nakon tog malog potopa, SAD dobi- ju turističke atrakcije poput podvodnih gradova New Yorka, Washingtona i da ne nabrajamo sve te Chicage p/m (pod morem). A Veliki Kanjon bi postao Veliko Kanjonsko otočje...

Ipak, sad svi nešto važno znamo - kako izgledaju godine prije dana poslije.

KRONIKA 92,5

MILOVATELJU DOŽIVOTNO

M. Onanić uhvaćen je jučer dok je iz prijateljskih pobuda odvuкао staru curu Daskoslavu Ćirićević u park i tamo je milovao. Tu je slučajno (slučajno???) prolazio njezin otac i odveo ga pravo njihovoj kući na svečanu večeru, a zatim u Matični ured gdje mu je izrečena doživotna kazna braka s gore spomenutom, a dolje milovanom.

POKUŠAO JAJOUBOJSTVO

Malopunodobni M.S. (28,6), nakon što je doznao da ga zaručnica Z.Z. (74) zeli napustiti, i pošto mu je već više puta prigovarala da nema muda, došao je u pripitom stanju doma i objesio se za dotična (vojinnnggg, vojinnnggg, jo-jo).

Kada su ga susjedi skinuli s lusteru, još je bio pri svijesti i vikao: - Evo, sad su mi do koljena...aaahaaahaaa!

Dok će istraga biti u tijeku, M.S. će imati problema oko kupovine odgovarajućih hlača. Sve upućuje na privatnog krojača.

MARATONSKA PARNICA

Danas je okončana rasprava započeta jos u svibnju prošle godine, a u kojoj su se uzajamno tužili T.G. i G.T.

Sve je počelo kad su T.G. i G.T. - inače dotadašnji prijatelji i kolege sa čekanja - šetali gradom i ugledali na podu štrucu crnog kruha.

Obojica su skočila i ugrabila je, a odmah potom se potukli oko toga tko je kruh prvi ugledao. Danas su obojica tužitelja (tuženih) odustali od optužbe, prepuštajući kruh onom drugom - kruh koji već godinu dan astoji pohranjen u sudskom trezoru do pravomoćnosti presude. Ali obojica odbijaju prihvatiti ponuđeni kruh. Tko zna je li vrijeme utjecalo na njih?!

PRITVORENI SILOVAJELJI

Nakon sto su u Parku Žrtava spindže maloljetni K. R. (14,3) i P.Z. (13,8) bez ikakva povoda silovali Z.Z. (69), ona je pobjegla i vratila se nakon pola sata s nožem u ruci i rekla: Ajde me sad silujte, ako ste borci!, na što su je navedeni maloljetnici opet silovali, bez ikakva povoda, iako su tvrdili da su bill izazvani. Ubrzo su privedeni, a u interesu istrage je da ona bude u tijeku. Njihova žrtva, Z.Z. novinarka je izjavila: Borci su, nema šta!

PUTNICI AUTOBUSA DEMOLIRALI HULIGANA

Sinoć kasno u autobusu broj 13 došlo je do incidenta u kojemu je lakše tjelesne ozljede dobio Š.Š.

Sve je počelo kada je Š.Š., inače uzoran i primjoran huligan mirno ušao u autobus s dva kalašnjikova, četiri bombe i jednom lakšom haubicom, platio kartu i sjeo, ne dirajući se ni u koga. No, tada je pedesetak nafiksanih putnika, uglavnom umirovljenika, počelo dobacivati Š.Š.-

u pogrdne riječi i izazivati ga, na što on nije odgovarao. Nakon toga su nasrnuli na njega, zajedno s Matom šoferom i pokušali ga potpuno demolirati. No, srećom, autobus je izgubio kontrolu i udario u stablo, pa je Š.Š. izletio kroz tri stakla materina i tako se spasio. Još nije poznato kamo je završilo njegovo oružje, koje je on uvijek nosio sa sobom.

BIJESNE KUNE PRIJETE

Jučer ujutro, kad je umirovljeni Jozef K (99) posegnuo u džep kako bi platio lizalicu s prirodnim okusom teletine i prirodno identičnom aromom govedine, jedna od tri kune koliko ih je imao (lipe se ne kontaju) ugrizla ga je za ruku. Koja od tri kune je pobijesnila, ili su pak sve tri popiz... zaražene, pokazat će naknadna istraga. Stručnjaci kunolozi i ostali lupeži, još su u nedoumici kako je bilo moguće da se kune zaraze, a među imaoocima istih zavlada je panika, pa ih ubrzano mijenjaju za njemačke €-marke, kod kojih još uvijek nema naznaka bolesti. Jozef K. u međuvremenu se preobratio u kukca dok čeka proces istrage.

UBILI BAJU NA ČELU STARICE

Jučer, u kasnim popodnevnim satima došlo je do namjernog nesretnog slučaja kada su punoljetni i malokrvni supružnici M.M. (44) i G.M. (44) u najboljoj namjeri ubili baju na čelu starice Š.Š. (109)

Supružnici M.M. i G.M., koji su se ugovorom obvezali da će staricu Š.Š. čuvati i paziti dok je živa, a zauzvrat (ma ne dolčevita) ona njima ostavlja stan u vlasništvo, primijetili su baju na staričinu čelu, te je M.M. povikao: BAJA! - i opičio je šakom, a supruga mu se pridružila tavom i također odmjerenim udarcem dotukla baju.

Susjedima se učinilo čudnim što čuju slavlje iz staričina stana, pa su pozvali Hitnu koja je staricu opremila u bolnicu. Vremešna gospođa se dobro osjeća, samo se žali da joj sve neke baje igraju pred očima, a na pitanje zašto nisu odmah pozvali Hitnu i zašto su slavili, supružnici su izjavili policiji da su oni to uradili od sreće što su ubili baju na stanodavki.

Tijek je u istrazi.

NEUBROJIVI BROJAČI

Doista su čudni putevi gospodsko - gospodarskog kriminala i njegovih, kako ćemo ih fino nazvati, djelatnih sudionika. A ti sudionici su, kako se pokazalo, vrlo krhka zdravlja i osjetljivi na svaku promjenu i primjenu pravnog lijeka.

Jer kako drugačije objasniti činjenicu da velika većina svih tih naših bivših uglednih, a zatim ugledanih bankara, biznismena, tajkuna, koji su se napornim radom i odricanjima onih drugih, obogatili preko noći - dakle, da većina njih, čim se otkriju mučke s kreditima,

davanjima i primanjima, te im zaprijeti zatvor (ne probavni, iako su oba usko povezana) iz čista nemira pošandrcaju i, opet preko noći, završe na psihijatriji, a liječnici potvrde da su gospoda neubrojiva, što je inače nova riječ za nekadašnju neuračunljivost.

I onda, jednog dana izađu uz jamčevinu i ostalo, te se opet osjećaju prilično ubrojivo i uračunljivo, čak toliko, da počnu opet brojiti i računati iznose koji su izneseni iz zemlje iz higijenskih razloga, kako bi se sve to opralo na nekakvim djevičanski čistim otocima. Dakle, bez zdravstvenih teškoća - sve do datuma sudske rasprave, kad im opet naglo pozli i obole im živci...i srce...i probava...

Što se, dakle, događa s tim ljudima, koji su još do nedavno bili krema društva koja se pokvarila? Oni su jednostavno ljudi ako nisu nevini! Eto, toliko su poštteni.

UMIROVLJENIČKA VELESILA

Pravo je čudo kako se još nitko u Mirovinskom fondu nije dosjetio osnovati Mirovinski olimpijski odbor, pa da taj Odbor pokrene inicijativu o održavanju Umirovljeničkih olimpijskih igara. Zamislite samo što bi to značilo za promidžbu Hrvatske u svijetu. Nema te olimpijske discipline u kojoj ne bismo osvojili zlato, srebro i broncu. Nema te Rusije ni Amerike koja bi nam bila ravna.

I sad se sigurno pitate kako. Pa, lako, najlakše. Već na samom otvaranju Igara, među našim protivnicima bi nastala panika. Njihovi umirovljenici, stari i nikakvi, šepavi i bolesni jedva se vuku po stadionu, padaju u nesvijest od napora, a naši... naši mladi, zdravi, jaki - najstarijem je tek četrdeset; pa kad to navali...

Dakako, bilo bi prigovora od strane protivnika na regularnost, ali tko im je kriv što su im umirovljenici tako stari.

K L O N K L O N A M O J E G A K L O N A

1.

Šetam ja tako, a što bih drugo, i razmišljam o besmislu razmišljanja o besmislu, kad s druge strane ulice javlja mi se neki tip: “Dobar dan!” - a isti ja, pljunuti ja, ispovraćani ja.

2.

Šetam ja tako, razmišljam o tomu razmišlja li još netko o besmislu razmišljanja o besmislu, kad s druge strane ulice neki tip isti ja, pljunuti, ispovraćani ja, i ja mu se javljam: “Dobar dan!”

3.

Šetam ja tako, ne razmišljajući ni o čemu, pa ni o tome kako je besmisleno razmišljati o

besmislu razmišljanja o besmislu, i da ću prijeći ulicu, kad vidim na jednom kraju tipa isti ja, a i na drugom kraju ulice tip isti ja; i onaj prvi čudno gleda onog drugog i pozdravlja ga: “Dobar dan!”

4.

Šetam tako i mislim se koji je od njih moj klon, a koji klon mojeg klona. Ili sam zapravo ja klon, a jedan od one dvojica je onaj pravi ja. Tko bi to više znao u ova današnja vremena, kada klonovi za klonom niču kao kiša prije gljiva. Čak i oni za koje sam mislio da su različiti, sad nalikuju jedan drugom kao jaje bijelom bubregu. Svi govore isto, misle isto, govore da misle isto, misle da govore isto...

5.

Ne znam, doista više ne znam jesam li ja još uvijek ja, jesam li možda klon sebe samog, ili sam klon mogega klona. Da, takva su vremena. Ni vi, dragi čitatelji, koliko god mislili da znate tko ste i što ste, nemate pooojma tko ste, ni što ste. Jer, jednostavno, ako slučajno odskočite, ako primijete da možda niste klon, da ne mislite kako oni govore, da ne govorite kako oni misle, kako svi misle - onda ste u velikoj opasnosti. Ali, u ovoj pričici potkrala se jedna greškica, naime ne događa se ovo samo danas, to se događalo kroz stoljeća, a događat će se i ubuduće. Uvijek. Molim?! Ništa niste razumjeli?! Nisam ni ja, pa što!

UVREDE TV-OM, DJETETOM, PSOM ...

E, pitate se kako se nekoga može uvrijediti televizorom, djetetom da ne govorimo, a o psima pogotovo.

Evo, recimo onaj moj izmišljeni uvaženi Zastupnik, koji mi je na vrh glave, gore, kat iznad mene, doslovce kat, dakle čitav. Eto, uzmimo njega. Nazove me neki dan i zamoli da mu dođem promijeniti gumicu.

- I baš je ne možete sami promijeniti? - kažem pomalo gadljivo.

A on da ne može, da on to nikad ne radi, uvijek mu je netko drugi promijeni.

- A dobro, dolazim.

Govorim Zakonitoj da idem čas skoknut gore uvaženom promijenit gumicu. Ona, da u što smo se pretvorili, pa ovi nas i doslovce jebu. Ali, eto, bar s gumicom, dakle, pošteno.

I došao ja gore i dobar dan, uvaženi, ajde, obavimo to, izvolite skinuti hlače i ostalo i da vam to promijenim i ... i nije mi jasno zašto to toliko držite i ... zar stalno držite gumicu ... i ... A on da gumica je u kupatilu na slavini i kakve hlače, kakvo držanje ...?

Aaaaa, toooo, he, he ... a ja se već pomirio da ću morati ... he, he ... i ... I ... laknulo mi. Dakle, gumica gumica, a ne gumica gumica.

Uvreda TV-om

Nekako mu promijenio gumicu, iako nikad to nisam radio, pa je sad teklo još jače, ali bar s novom gumicom, neka koja mi se našla u džepu, mislim ona gumica gumica, ali kontam, gumica je gumica. Rekao sam mu da su to normalne nuspojave za jednu slavinu i da će to s vremenom proći, čim se uhvati malo kamenca.

On mi zahvalio i da ajmo nešto popiti, da sjednem malo u udobnu fotelju koju je narod kupio i da će natočiti konjak i sve tako. Ajd, može.

E, sad dolazimo do uvreda. Meni osobno je najteža uvreda TV-om, odnosno, kad vas netko pozove, pa dođete - i uključen je TV. I kako ćete pričati, kako ćete se gledati u oči, kad vam TV stalno odvlači pažnju, pa radilo se i o sapunici. Dakako, uvreda mijenja svoju težinu ovisno o sadržaju. Ako se u tom trenutku prikazuju domaći političari, uvreda je teža, a što su više rangirani, težina raste. Jeste li kad razmišljali o tome? Dakako, da niste.

Uvreda djetetom

O uvredi djetetom je prekrasno pisao Daniil Harms, ali morat ću i ja nešto natuknuti.

Ulazi, eto, dok mi pijemo konjak i ne razgovaramo, nego gledamo Hrvatsku danas kako grca u dugovima i ulazi u Europu Del Ponte Rosso, uvažena zastupnikovica supruga s djetetom, a za njom i psić.

- O, to ste vi! Baš sam mužu rekla da možda vi možete gumicu promij ... Je li ono ... Je li ono onaj tip što ti je dolazio da ...? - pita muža, ne skidajući pogled s TV-a. Dakle, još jedna uvreda TV-om.

Odlazi se u sobu presvući, a maloga sina stavlja barbi meni u krilo i batac, a barba onda mora kazat aaajme šta je mali sladak, ista vi, uvažena, a je, ima nešto i očevo. A di si ti meni, a, dođi kod barbe. Uffff, šta smudis, malo si kakao, je li, evo je pustilo po barbi. Bravo, mali. Sta je sad? Eto ga na. Mali je i povratio po barbi. Aaajme, sta je mali lipo povratio po meni, ma bravo, dusice slatka!

Uvreda psom

Uvaženi bulji u TV i niti vidi niti čuje sina kako mu lijepo kaki i povraća po meni. Ja držim maloga, pokušavajući se istodobno nekako obrisati, no u tom trenu dolazi prekrasni psić, skače mi u krilo i batac i liže mi facu.

Aaaajme, uvaženi, što je krasan ovaj psić! Ma, vidi što me se uzliza, he, he! Evo me i zapišava. Ma, bravo! Vidi ti njega, sad mi je obuhvatio

nogu i opći, da tako kažem, s njom. Tko bi rekao da je tako žestok.

Uto mali sin još jednom povrati, točno meni u vrat i u majicu. He, he, vidi ti njega! Ma, jeste li ga vidili kako lijepo povraća, divota.

Uto ulazi uvažena, gotovo urođenim pogledom prema TV-u, uzima mi maloga iz naručja, na stolu mu mijenja pelene, ne skrećući pogled s aktualnosti, a uvaženi ni makac iz početnog položaja.

Pas mi je prešao na drugu nogu i ... Ajme, uvažena, što vam je ovaj psić žestok i ... I idem ja polako, a ono s gunicom, ako bude problema, javite se ... i ...

I nitko ništa. Izašao sam i ostavio ih da gledaju TV.

Je li vam sad možda jasno? Nije? A što vam ja mogu.

SRETNA ĆE SE ZEMLJA ZVAT'

Evo sam se vratio iz šume. Ma, ne, nije to što mislite, nije još počelo, a i kad počne, onda će slaba vajda biti i od šume, jer ili je izgorjelo ili je nabacano smeće.

I dok sam šetao tako, razmišljam kako je sretna ova zemlja, kako je sretan ovaj narod ove sretne zemlje. Mislim, vidiš kako su znali oni što su pjevali da će se sretna zemlja zvat. Što? Mislite da zajebajem! Ako ne vjerujete, pogledajte malo oko sebe, pa ćete vidjeti o čemu govorim.

Kao prvo, ono najvažnije za svaku zemlju je jako solidno organizirano - kriminal, dakako, i tu nam mnogi mogu zavidjeti i pitati se kako tako jedna mala zemlja ima tako veliki kriminal, a opet tako zakonito skriven da se i ne vidi, kao da ga nema.

A narod sretan. Ne radi i sretan. Ne prima plaću i sretan. Umire sretan.

Veliki shopping centri niču iz dana u dan, ne zna se koliko ih ima po kvadratnom kilometru. Sve ogromni kompleksi puni manje vrijednosti, puni svega i svačega, od igle do heroi ... pardon ... do lokomotive.

I što se događa, svi, baš svi centri, pa i manji dućani, sve puno, krcato svaki dan, u svako

doba dana. I nitko ne zije i blene, nego se kupuje, trpa se u kolica, nosi se, plaća se kešom, ali uglavnom karticama. Ali kupuje se. Nek' je i minusima, al' nosi se.

A nitko nema za kruh. Nitko nije zaposlen. Ne primaju ni socijalnu pomoć. Ništa. Pa još k tomu voze se novi automobiliiii, da ti pamet stane, gomilaju se iz sata u sat, do ljeta doslovce neće biti mjesta za parking.

A autocesta, nova, od tko zna koliko milijardi dolara, i još se dograđuje, produžuje do Dubrovnika, pa most do Pelješca ...

U kafićima se pije, loče, druži ... Ma, divota. Bulji se u televizore od najmanje 70 cm (ne smiješ od srama imat manji), o najnovijim modelima mobitela da i ne govorim.

Ma, sve, svega ima, nema te Amerike, nema te Kanade, Njemačke, Islanda ... Da su pametni, svi bi oni sa Zapada ekonomski emigrirali u ovu sretnu zemlju.

Nek' samo dođu, primamo sve.

ODRICANJE OD KORIZME U GODINI SVINJE

Aaaa, u biđgu baderinu, ba di bene, a ne zijedam ze gad me je uvadila griba. Zinuzi, noz, uho, grlo ... zve. Dzila odorinolarinologija, u guradz i glima i zatupljenje. Ba žda je ovo došlo, zvi ćemo pogrebad ka mužice on the gofno! - To se ja derem po kući, jer me uvatilo pošteno, ali dalje u tekstu ću samoga sebe simultano prevoditi gladna preko teksta, tako da me razumijete, iako sam zapravo u gurdzu.

Kažu da je evo godina svinje nastupila, kao da mi ne znamo da je nama svaka godina, godina svinja, prasadi, đubr... Pardon, zanio sam se. Dakle, godina je svinje i moramo poštovati sve svinje oko nas, klanjati im se kao i do sada, čak im se i diviti, jer nije lako biti svinja. Lako je postati, ali ostati svinja, za to treba imati masnu njušku i blistavu prošlost, svu optočenu govnama koja blješte. Pravu biografiju, dostojnu svinje.

Biti svinja, dakle, a da vas na TV-u ili novinama vide kao čovjeka. To se ne uči. Ili jesi ili nisi. Možda se nekada čini da netko nije svinja, ali prije ili kasnije (uglavnom kasnije) vidi se da je svinja, a opet - čovjek. I nemojte ih osuđivati, jer i svinje su ljudi.

Evo, maškare su gotove, sad opet počinju prave maske, obrazine debele, koje mogu podnijet sve i svašta, svaku ljudsku bijedu, tuđu, of kors. Nastupa Korizma, doba odricanja, iako je nama Korizma već godinama i nikako nije prestala, jer nas su se oni gore odavno odrekli, a odrekli su zaposlene od posla, zaposlivši svoje netjake i sinove, prenijevši tako teret demokracije na čitavu obitelj; a odrekli su se usput i svakog odricanja, ali smo se zato mi odrekli kruha, a o mesu da i ne govorimo, što i ne mora biti tako loše, jer su krave i ostale kravetine odavno popizdile, o juncima, junacima i telcima da i ne govorimo, kokoše nešto gripozne, svinje kužne i pokvarene.

Odrekli smo se električne energije, grijanja, hlađenja, telefona, interneta ... Postali smo mokračo-vegetarijanci, ne svojom krivnjom, jer moramo brat bratu brati travu doli ispred zgrade i kuhat je, pa malo ima prirodno identičnu aromu pasje i mačje pišaline, obogaćenu mineralima, zato smo ovako zdravi za bolnicu i ... i ... Molim, Zakonita?! Šta kažeš? Vidiš da piš... Ma, pišem, a ne piš... Šta? Uvaženi? Ma, ko bi to reka, a nekidan sam ga vidio i izgledao je kao pravi političar, nekako nestvarno, neljudski, nečovječno, nemoralno, ne... Ajmo ga posjetit, možda bude koja naranča na noćnom ormariću.

Posjetili Uvaženog zastupnika koji se vratio s operacije kile, a koja mu je bila iskočila dok je

podizao teški kredit. A govorili smo mu da se čuva, ali on diže, pa diže.

Zakonitaaaa, ne diraj Uvažene genitalije!

Ona, da samo je htjela vidit carski rez.

Zastupnik, da nema veze, evo vam ga na.

Ona: Oooastiii, koje čudovište, koje gospodarsko čudo!

Ma, o čemu ti to?

Ti-to o ničemu, enti sedam sekretara kratkog spoja, samo je Uvaženome narastao Uvaženi organ samouprave.

A bit će mu nateklo, upalilo se. Da vidim. Pa, jeba te! OVO JE KILA!!!

Uvaženi, da kako kila, kad su mu je odstranili.

Ma, meni se sve čini da su vam odstranili Uvaženu kitu, a ostavili kilu.

PA, JEBAA TEEEEE, UŠKOPILI SU MEEEEE!!! - urliknuo je. To oni namjerno, jer sam rekao da ću potpisati četverogodišnji ugovor s pobjedničkom strankom, ma koja ona bila i da imam muda za to. A oni su rekli da ako i imam muda, izgubit ću ih.

A Uvažena Zastupnikovica, da dragi, nije svako zlo za zlo, baš ti lijepo stoji, tj., visi, je li tako?

Je, je, sad se imate čime kurčit na nudističkoj plaži. Komadina kile. Sad vam je ka u crnca. A kila, kita, to je sve isto, mala razlika u jednom slovu, jedva da se i primijeti. I ajd, bog, moram do dogdora da mi gaže gago mi nije ništa.

RAČUNALA - KUĆNI LJUBIMCI, ILI JOŠ GORE - OBRNUTO

Ne, ne, ne!

"Ne znam što ću s toliko RAM-a na ovaj procesor, možda da dodam još jedan slot, jer, gle, kad kliknem tu, radi presporo" - tip je priče kakvu ste do sada čuli nebrojeno puta. Istu takvu priču, čuo je naš vrli Lupež Robert Marić, koji je potom u svom iznimno duhovitom stilu, razvezao sljedeću tezu o konačnom hirošimskom smaku svijeta - računala postaju naši kućni ljubimci, ili još gore od toga, možda je stvar obrnuta

SAVJETI "DOKTORA"

Često dolazim u priliku slušati po specijaliziranim radnjama, kafićima, pa i među prijateljima, zabrinute vlasnike računala, koji

panično traže savjet što s tim i tim procesorom, čuli su da nisu baš pouzdani (ne pitaju se jesu li njima pouzdani), što s radnom memorijom, rekli su im (uvijek je netko nekome rekao, ovo je znakovito) da s 256 MB ne mogu baš ništa; e ali kako nadograditi još barem 256 kad su im kazali da je upitno proizvode li se uopće pločice koje će pasati njihovu procesoru od 1000 megahertza, pa je dakle sve izvjesnije da će morati mijenjati i matičnu ploču ... Eto ga, polako, ali najsigurnije dolazim do meni osobno deprimirajućeg saznanja - računala postaju naši kućni ljubimci, ili kako sam u naslovu rekao - još gore od toga, možda je stvar obrnuta.

LJUBIMCI LJUBIMACA

Skoknimo časak na prave (prave?!) kućne ljubimce, dakle uglavnom pse i mačke; ili da se sad uhvatimo samo pasa i njihovih vlasnika. Sigurno ste svi vidjeli (ne sumnjam da i među vama ima vlasnika istih, no bez uvrede, molim) kako često pas vuče "gospodara", a ovaj posrče za njim i moli ga (moli ga!) da stane. A sigurno ste vidjeli i kako u rane jutarnje sate, bilo hladno ili vruće, "gospodari" opet jurcaju za svojim ljubimcima, a ovi njuše stablo za stablom, travčicu za travčicom, dok ne nađu mjesto gdje oni odluče tog jutra obaviti to za što su doveli "gospodare" tu. Dalje neću o psima i "gospodarima", jer ima puno drastičnijih primjera, no kako ovo nije list o kućnim ljubimcima, barem ne onim toplokrvnima,

mislim da je i ovo dovoljno da shvatite što želim reći. Ako nije, idem dalje.

RAČUNALO ZBOG RAČUNALA

Ovo s psima i kvazivlasnicima, mislim da je bilo najslikovitije što mi je palo na ovaj zbunjeni um, a za usporedbu s računalima i njihovim vlasnicima. Jer, u čemu je veliki problem, gotovo polutragični, nazovimo to tako - računalo zbog računala, računalo koje postaje samom sebi svrha. Računalo koje kod nekih, neću kazati većine, imaoca istih (kako se to pravno kaže) nikada nije ni bilo sredstvo za rad, za kreaciju, pa ako ništa, čak ni za igru. Ne, čak ni za igru, već isključivo služi da bi mu se "mjerio puls" po čitave dane, skidali programi koji ga mogu oštetiti, pa instalirali drugi, manje "opasni", a nakon savjetovanja s raznim znalcima s tog područja (među tim znalcima su u većini oni koji znaju sve o svemu, takvima treba svakako vjerovati), pa skidali dijelovi, mijenjali "boljima i bržima", koji opet ne rade kako su oni mislili da će raditi, pa se ponovo savjetuju, pa su izgubljeni do besvijesti, do psihijatrije, izgube svaku nadu za bilo čime. No onda jednog jutra sve proradi i sretni su - par sati; a onda, nakon što im se učini da ipak nešto nije u redu, nešto tu njima ne vonja, pogledaj sad, evo, kad kliknem tu, vidiš kako to sporo, a kad klikne ovdje, onda izgleda da je normalno i ... opet počnu crne misli, opet konzultacije, zivkanje, informacije preko Interneta, što kupiti, kako ne

pogriješiti ... I tako u krug, u krug ... u cirkus, što bi Englezi rekli.

KRIZA I OVISNOST

I pitanje je ima li kraja, i ako ima, gdje je. Ja osobno, iz iskustva, za neke imaoce istih ne vidim rješenja. Ne znam kako bi izdržali sat vremena bez računala. To im najteže pada, recimo kad moraju svog ljubimca ostaviti u servisu jedan ili više dana. Onda su više nego ludi od brige što se sve može tamo dogoditi, držat će ga na prašnjavu mjestu, pa vlaga, pa ... Već dolazi do apstinentske krize. A ako imamo apstinentsku krizu, dakle, tu je ovisnost. Ovisnost o čemu? O prisustvu računala, uključenog računala. A što ti jadni imaooci inače rade na računalima - vraćam se negdje na početak - baš ništa. Ne čeka ih nikakav posao, nikakav rok za predaju teksta, za predaju bilo čega. Ali - soba je prazna.

NIJE HIROŠIMA, ALI IPAK ...

Tu se doista društvo treba zamisliti, ako društvo više uopće o bilo čemu misli. Dakako, neću sad paranoizirati (nezgodne li riječi), ali ipak se neke stvari mijenjaju u percepciji tehnologije, ne onako kako bi očito trebalo. Nije tako strašno kao ono s atomima, koji su trebali poslužiti u druge svrhe, daleko od Hirošime, no na jedan drugi način, u ionako zatvorenom društvu, preplavljenom TV-sapunicama, filmovima,

serijama, još i takav pristup računalima, a vjerujte mi, sve je širi, možda bi se ipak trebalo zamisliti.

DIŠITE!

I opet, što sam htio kazati. Ako vam sve radi, ako imate što raditi i sve vam radi, ne oslušajte svaki tren kako bruji vaše računalo - jednostavno, radite. A ako pak nemate što raditi - uhvatite malo friškog zraka, omirišite ozon ... Nek' se računalo brine za vas.

HITLER OSOBA BROJ 1 NA HTV-U

(Poštovani drugovi i gospodarice, evo me nakon malo duljeg vremena, pošto sam bio opravdano odsutan, jer su mi u izmeđuvremenu doktori izvadili kamenčinu i žuččinu i tako to, pa dok sam malo došao k sebi i k drugima i zna se kako to ide bez komplikacija. Dakle, evo me.)

Sudeći prema državnoj televiziji, ili HTV-u, kako hoćete, vjerovali ili ne, najpopularnija osoba u Hrvata je - Adolf Hitler.

Ne, neeee, ne buncam, odavno sam se probudio iz anestetske kome. Pogledajmo samo logičko marketinški. Znamo li da tko je najpojavljiviji na TV-u, taj je i najpopularniji? Znamo. E, a baš

dobri stari Adi je bez konkurencije, najpojavljivanija spodoba na HTV-u, i to odmah nakon podnevnih Vijesti, u emisiji TV kalendar, a koja je zadužena da nas svakodnevno izvješćuje kad je koji umjetnik, ratnik, znanstvenik rođen, a kad je umro, jer to su jako važni podaci. Ako ne vjerujete, izvolite si se malo obratiti pažnju, no morate ili utišati ton ispod daske ili biti lobotomirani zbog glazbene podloge koja ide tijekom cijele emisije, a tako je umirujuća, baš kao da je i nju odabrao Adolf, da prosječnog gledatelja koji čeka svoju omiljenu debilno-kretilno-idiotsko-patološko-zatupljujuće-zaglupljujuće-neshvatljivu sapunicu, s lakoćom može natjerati da se baci kroz prozor, pa čak i ako stanuje u prizemlju.

Dakle, Hitler. Je, skoro svaki dan spominje ga se, prikazuje ga se, pa čak i onda kada se ne govori o njemu, nego recimo o Mussoliniju ili Amerikancima za vrijeme Drugog svjetskog rata, uvijek ga se nekako provuče i prikaže, jednom sam brojio, čak u pet verzija, od kojih su neke bile i obojane.

I što se nameće samo po sebi ili možda ja to namećem? Netko na HTV-u obožava Adolfa Hitlera. Je li to urednik Kosovac (ne kosovac kao od KOS, nego se čovjek preziva Kosovac, to je onaj dobri stari Kosovac od Partije, preko Stranke, pa do groba, najbolje je huškačko doba), ili pak neki montažer ubaci našeg (da našeg, vidi mene!) Hiću, ne zna se, ali činjenica

je da se nitko ne pojavi toliko puta mjesečno, godišnje i više, kao Hitler.

Još ne vjerujete?! A gledajte!

DANAS ĆEMO MASTURBIRATI

Evo se opet uvodi seksualni odgoj u naše škole. A kao, rasteretit će djecu drugih stvari, no eto, dobit će seks. Je, kažu da će djeca već od samog početka imati seksualni odgoj, dakako, prilagođen uzrastu - e, a tko će ga i kako djeci prilagoditi, to ne znamo. Možda Jure Radić, on je jedna od zahvalnih osoba za prilagođavanje, kao što je svojedobno sjeb... prilagodio most, pa sad stoji, a pokraj njega novi stari novi. Ma, jebeš njega, gdje smo ono stali? Aha, seks i to.

Dakle, djeco, smiješite se, nema više stresa, od sada totalna nonšalancija, pa još k tomu i nekoliko sati seksa - prilagođenog - tjedno. A nastavu bi mogli voditi bivši "predavatelji" vjere u marksizam, a kasnije neki isti od tih "predavatelji" vjere u vjeru. Ti se najbrže transformiraju, od Marksa skaču na Boga dok kažeš Oče naš.

I, dakle, kako bi to moglo izgledati, ma ne kažem da će tako biti, ali samo pretpostavljam i molim da se to uzme s teškom rezervom.

Uđe tako učiteljica u razred:

- Mir! Miiir! Ivo, brzo silazi s Marice! Mate! Mateeee, brzo to spremi di si ... O, jebemti, sad to lijepo obriši. Ne spužvom!!! Papirnatom. Draga djeco, danas ćemo masturbirati. Mate, ti izađi, ti si to, vidim, je li, mhm, svladao, ali ne mogu ti dati peticu nego jedinicu, jer si prije vremena i ... Ajde, izlazi! Što bleneš?! Eto ga, i kao što sam rekla, draga djeco, danas ćemo ... aaa, he, a vi već počeli. Dobro je, bravo Ivo. A što si ti zapeo, Jozo? Molim? Ne ide? Daj, ja ću ti pokazat, pa ti nastavi ... Evo, ovako, pa onda ... Molim? Da ti ja to do kraja za prvi put, pa ćeš ti onda ... Dobro, dakle, evo, sad ćemo mi to, ali da si naučio za drugi put ...

Eto ga, možda vam djeluje malo perverzno, ali ne znam kako bi to bilo drugačije. A možete zamislit kako će izgledat završni ispit ... ili bolje nemojte, he, he ...

KAMA MALO SUTRA

(POLOŽAJ br.1 «LEĐA NA LEĐA»)

Žena duboko udahne i legne potrbuške. Muškarac plitko udahne i leđima legne na ženina leđa. Žena noktom malog prsta desne ruke pokušava dohvatiti njegov pupak, dok on kažiprstom lijeve noge pronalazi erogene zone (plombe) pod njenim zubima i polako ih nadražuje, a desnom rukom nježno joj trlja bradu (svježe depiliranu - obavezno). Oboje već počinju osjećati sve blagodati ovog položaja. Ona se poloko pridžže na koljena, ali tako da on ne spadne s njezinih leđa (i kreveta), a on nježno prekriži lijevu nogu preko njezine lijeve lopatice, tako da podigne stražnjicu, a spusti prednjicu. Tu se već polako približava klimaks ovog čuvenog položaja. U takvom blaženstvu, muškarac će osjetiti laganu bol u leđima i veličanstvenu ukočenost vrata, nakon čega će žena, da bi zadovoljstvo bilo veće, petom desne noge i laktom lijeve ruke potražiti njegov žučovod, te ga istodobno početi grebati po desnom uhu, dok će joj on što snažnije zabiti dva prsta u nosnice, tako da ona otvori usta što više, a oči zabaci unazad. Na ovom, završnom, stupnju položaja i žena i muškarac osjetit će neodoljivu želju da urliknu, ali to neće biti potrebno ako vam je telefon pri ruci, pa jednostavno okrenete broj Hitne, a u suprotnom oboje arlaučite: Upomoooooć! Zacijelo će vas netko čuti.

KAŠTELANSKE LUDE PRIČE ZA LUDE

K A Š T E L A

Mi živim u Kaštelima. Kaštela je napisao Kafka. Kaštela ne postoje. Stanovnici Kaštela o tome pojma nemaju. A ni ja.

Gotovo.

MALA SIRENA

Bila jednom jedna mala Sirena, i bila je strašno tužna pa i žalosna, nije puštala ni glasa iz sebe, a nije nigdje ni izlazila. Tek tu i tamo, dobri stric Božo bi je u prosjeku jednom nedjeljno izveo da vidi malo zraka i da se izarlauče.

Ali, onda je jednoga dana osjetila da je došao njezin trenutak bez kraja. A to se istodobno dogodilo s najezdom stanovnika u njezin rodni grad Kaštela, a koji se zapravo trebao zvati Kašteli, jer se sastojao od Kaštela, dakle, jedan kaštel, drugi kaštel i tako njih sedam, pa ispada da su Kašteli, a ne Kaštela, ali nek im bude, tima koji su to tako nazvali službeno. A ako ćemo točno, Kaštela je bilo osam. Ili ako ćemo još točnije, bilo ih je trinaest. Ili, ako ćemo baš sad ići u krajnost točnosti, pričalo se čak o njih sedamnaest. Ali to u ovom

trenutku i nije toliko bitno, pa ćemo napustiti navedene špekulacije.

I, kao što smo rekli (evo sebe navodim u množini, svašta), mala Sirena je odjednom počela izlaziti vani svakodnevno, pa i po nekoliko puta. I stric Božo je bio sretan šta je izvodi, a naj sretniji je bio kad bi ona onako, za dušu, aralukala, doslovno za dušu, za živu dušu i mrtvo tijelo uglavnom.

I, eno je, i danas naša mala Sirena veselo arlauče Kaštelima:
AUAUAUAAAUUUAAAUUU!!!, a prolaznici se sklanjaju i mrzne im kralježnica od toga zvuka. Opet je netko stradao! Ove godine je doista Sirena stalno u pokretu.

ESHERIHJA IDE ĆA

Mama je promatrala malu Esherihiju kako rola uzduž i poprijeko pisoara. Suze su joj došle, jer je došao trenutak odluke. Pozvala ju je da dođe k njoj.

- Što je, mama?
- Čuj, Esherihija, ti si već odrasla i prilično samostalna i došlo je vrijeme da ideš u kurac!
- Ali, mama, zar već?!
- Da, kćeri, vrijeme prolazi, ti se razvijaš...

Uto u javni zahod uđe John Poshten, i gotovo trčeći priđe pisoaru i ...uhhhhh ...olakša se. Zakopča hlače i ode natrag u kamion. Pokrene ga i...i opet mu dođe...iziđe tik uz kamion i opet se popiša...ali ovaj put uz peckanje... I opet...i opet...

Esherihijin tata, Stafilokokolo, uto se vratio s turneje po čučavcu. Prišao je tužnoj ženi i upitao je:

- Di je naša Esherihija?

- Otišla je u kurac! - odgovori ona.

- Dobro je, bilo je krajnje vrijeme, već sam bio mislio da će ostati uz nas, a znaš sama kako je kad se djeca vežu za roditelje - odu u kurac za čas.

M E D I C I N S K I S O V J E T I

Poštovani doktore, otkad smo prešli na novi tarifni sustav, pa mi je struja jeftina tek u 11 uvečer, odlučio sam nikako se ne prati, jer je postalo opasno po život. Evo, nekidan sam u 11 sati upalio bojler, pa dok se voda zagrijala došla je ponoć, pa sam napunio kadu i ušao, pa sam zaspao i sanjao da sam na Titanicu i da sam skočio u studeno more i da sve propada. Tek ujutro me je žena našla kako spavam u ohlađenoj vodi. Temperatura mi je bila 25,3, a nije me mogla ni poznati koliko san bio smežuran i modar, a dolje sve ušlo u se. Šoa mi je činiti da se tu i tamo operem, a ne smežuran se?

Mate Čovo, Sv.Nofar u Šumi

A pitajte nekog od vodećih iz HEP-a kako se to čini, pa ljepo izvrnite mjerilo priko dana, pa će van struja bit mukte, na račun radnoga naroda.

Cijenjeni doktore, toliko san zdrav da me to počelo brinit i plašit, pa po cilu noć mislin kako to da san toliko zdrav i iman zdrav san, pa onda ne mogu zaspas, jer stalno mislin o tome, oču reć koliko je to zdravo bit zdrav u današnje vrime, i jesan li ja može bit bolestan, a svi drugi

zdravi šta su bolesni, jer nema logike da san samo ja zdrav, a oni bolesni. Dakle, jesan li bolestan?

Jozo Kovač, Županija G.

Jesi. U glavu.

Dragi doktore, bila san nekidan na ultrazvuku u privatnika i ništa mi nisu našli, a platila sam puste kune. A tamo lijepo na zidu stoji cjenik kao u mesara koliko koja pozicija dođe. Imam li pravo pitat da mi vrate novce, jer su bezobrazni i ništa mi nisu našli, a mojoj prijateljici su mogli naći kamenac na hemoroidu, a usto su joj još i manje naplatili. Pa di je tu socijalna pravda? I kome su se to zakleli svi ti doktori?

Cvita, U Stari tute u Sućurac ima izić

*A jedni Hipokratu, jedni Titu, jedni Tuđmanu,
jedni...*

Štovani, nekidan san s pira završila na Hitnu, jer me zaboljelo u predjelu, pa nisan dočekala glavno jelo. Opremili su me na kirurgiju, a ja sam rekla da imam participaciju, pa mi je doktor zavukao ruku dolje i rekao da evo je napipao, malo mi je natekla participacija, bit će se upalila i da trebalo bi to operirat. A ja da ludonja, nije to participacija. I dala san mu zaušnicu nogom u bubrege bijele, i vratila se doma. Je li malo sumnjiv taj doktor?

Dubravka Puhalović, Praha

A tko danas nije sumnjiv? Zar mislite da su svi inženjeri i doktori završili fakultete?

Poštovani doktore, mali mi je u zadnje vrijeme strašno nemiran, nikako ga ne mogu umiriti. Uzmem ga u ruke, pa se igram, ali on opet nemiran. Pa izađem na balkon, pa se igram s njim, ali onda mi susjedi počnu nešto vikati i da san manijak i svašta. A mali još nemirniji. Šta, kako, oj, vokative?

Aristohotel Onanis, Udridinisi D.

Ako sam dobro razumio, najbolje je da ga udreš šakom u glavu, pa staviš pod hladni tuš, i li ja nisam dobro razumio.

MISAL PROTIV SOTONSKOG OČAJNIKA

Lijep dan, onako globalno zatopljen, a uveden lokalni vlak Kaštela – Split, pa me moji doma uhvatili da ajmo napraviti đir, a i meni bi moglo koristiti, jer upravo završavam 18. Maškadur, pa ako nešto zgodno naleti, slikati, napisati, aktualno je...i sve tako.

A dobro, ajmo ća, kad ste navalili. E, vidiš, uzet ću par knjiga, prodati ili dati u onaj

antikvarijat, jer ono onda nisu htjeli **Praznine** ni besplatno.

Da se vratim na to „ni besplatno“. Bilo je to još 2003., mjesec ili dva po izlasku iz tiska mojeg romana **Praznine**, i uzeo sam bio nekoliko primjeraka, baš kao i danas, i prošetao Splitom, došao do tog antikvarijata „**Misal**“ i nudim mladoj ženi (djevojci, curi...), kažem, evo, tek je izišlo iz tiska, a ja sam tu, domaći pisac, hoću reći, moj rodni grad i to. A mlada žena, da nema šefice, ne može ona otkupljivati ništa dok ona ne dođe. Dobro, meni se ne čeka, primete li donacije? Ona, da što. Pa, evo, darovat ću vam knjige i idem. Ali ona da ne smije ni darovane knjige uzeti (???) u antikvarijat. A dobro, laku noć. Jer tada je to bilo kasno popodne.

I danas ujutro, u vrućem Splitu, dok moji guštaju kroz svu tu veselu gužvu, a Riva se kopa, preuređuje, ulazim u „**Misal**“ s tri primjerka romana **Praznine**, dvije knjižice mojih **El Dotoresa** i jednim **Dnevnikom Očajnika** (drugo izdanje). **Bez kolesterola** jedva imam jedan komad, pa nisam nosio. Ali kontam, bit će dosta, prodati ću, dat ću tamo, pa će netko nekada uzeti neku od tih knjiga i pročitati, što i jest svrha, po meni, knjige – dakako, ako izuzmemo onu prvu i najosnovniju, a to je sam čin stvaranja. No, neću sad filozofirat. Ukratko, **Praznine** su dobile dvije odlične kritike u **Vijencu** i **Vjesniku**, a da nisam ni znao, već tek nakon par mjeseci mi drugi rekli i nabavili. Dakle, nisam znao, nisam nazivao, hvatao, molio. Čak u jedno od ovo dvoje nisam ni poslao

roman. Ali eto, ljudi nabavili i napisali. A napomenut ću da ih je otkupio i Ministarstvo kulture, tako da su knjižnice uglavnom namirene. Knjižica **El Dotores** ima moje kolumne iz Slobodne Dalmacije i kako sam čuo od nakladnika, kupovane su i po tri odjednom. **Dnevnik Očajnika** je zadnji izašao, mislim ovo drugo, dopunjeno izdanje.

I ulazim u „**Misal**“, po meni najveći antikvarijat u Splitu i okolici, ima čak i kat, ohoho, a žena nešto prebire po policama i tonom čovjeka koji se upravo obraća najvećem smeću, izmetu ljudskom, govori mi da pričekam. Ja čekam.

Dolazi, dajem joj knjige. Gleda jednu, drugu, pa najdonje **Praznine**.

A, ne, ne može, ne može!!!

Tako nekako je rekla, možda i nisam doslovno prenio, ali to je to.

Nisam je pitao zašto, nisam je ništa pitao. Ljubazno sam uzeo knjige i izašao.

I nije mi jasno, ne znam što se događa, pogotovo što sam vidio krcato knjiga, knjižurina, raznog književnog smeća, pa čak i ganjc nove pakete knjiga koje nitko ne kupuje, ali se tiskaju. Dakle, i to se otkupilo, sve se otkupljuje – osim mene. A ženu ne poznajem. Istina, djeluje mi nekako tužno, frustrirano, ali ne sjećam se da sam je upoznao, a da ne govorim nešto loše joj uradio ili rekao. Sad bi netko pomislio na zavjeru ili slično. Možda bi bio u pravu, tko će znati. Ali, kako ću ja sad to objasniti svim onima koji mi stalno sole pamet da nisam aktivan, da

zašto ne bih pokrenuo ovo, napisao ono, objavio ono... Kad, eto, u rodnom gradu ni poklonjene moje knjige neće.

ODUMIRANJE KAŠTELANSKOG GALEBA

Da sve tradicionalno kaštelansko, čak više i ne tako polako, odumire, svjedoci smo svakodnevno.

Ne znam postoji li još i jedan pošteni «primjerak» nekad nadaleko čuvenog Kaštelanskog galeba (ovo Kaštelanskog namjerno ne pišem malim slovom, jer ovdje znači nešto drugo od uobičajenog). Možda se još i vidi na plažama tu i tamo poneki ostatak ovog ponosa Kaštela, ovog najvećeg izvoznog proizvoda Kaštela od strateškog značaja.

Je, baš Kaštelanski. Znamo da je poznat Dalmatinski, ili općenito Primorski, ali za Kaštelanskog nema tko nije čuo. On zna sve jezike, on je romantičan, ma sve u njemu.

A toliko ih je bilo, da se mogla čak napraviti klasifikacija prema tipu i afinitetu, pa i «želucu» galeba. Jedni su bili «zaduženi» za samo lipuškaste i mlađahne, a i oni su obično bili lipuškati i mlađahni; onda je bilo onih srednjih, onako, ne može baš svaka proć, ali sve za Kaštela. A bilo je i onih koji bi cilu turističku

živu silu pošišali, bez obzira na godine, izgled, gobu, cotu, glavu, ruku i bilo što. I upravo su oni iznili najveći teret galebarenja, širili turističku perspektivnost naših sedam sela.

Jer, ako niste znali, bar prema pričama nekih, bilo je i takvih koji bi znali po sezoni opremit i do 50-60 komadi. I nek je takvih bilo samo 30, pa sad računajte koliko je to samo od njih. Pa onda računajte da je svaka dovela dogodine i prijateljicu, pa prikogodine i prijateljica svoju prijateljicu...

Galebi su postali traženi. Nije se baš dolazilo isključivo sunčat, iako su se doma vraćale opaljene. Dolazile su same ili s prijateljicama, a muževi su obično ostajali doma, njima je smetalo sunce.

Dakako, ovo nije generalno, i svak zna kako je bilo, ali tako nekako, je li.

I što se to dogodilo? Što je uništilo autohtonog Kaštelanskog galeba koji je više unaprijedija naš turizam od iti jednoga hotela i bazena i Samardžića i Šuška? Nadirale su oduševljene gošće sa svi stran. E, ali galebi je bilo sve manje. Je li rat kriv, je li eltini turizam kriv u Kaštilin, jer mi takvi galebi za sad nemamo, nismo spremni, tribalo bi ih obučavat, a to nije za autohtonoga, on je volija sve jednostavno riješit, a ne puste finece i te stvari. Nego: «Šinjorina, očete da van namažen kosti?», a onda bi ona zavikala: «Aleksaaaa, izađi iz vode, ovaj oće koske da mi lomi!». Ma, dobro, to su iznimke koje potvrđuju pravila.

Što je uzrok, ne znan, nije provedena znanstvena analiza, ali ne bi bilo loše to napraviti, uz sufinanciranje Grada i Turističke zajednice.

Znam samo da bi trebalo polako vraćat galeba nazad. Ako treba, otvorit litnje škole, di bi ovih par ostarili predavali i održavali praktičnu nastavu po plažama. Pa i akademiju galebskih znanosti ako treba. Sve da se vrati ova dična i časna vrsta u Kašela. Obratite pažnju sad kad dođe lito, pa ćete vidit da je to gotovo, da nisan ovo zaništa napisa.

Ma, sve mi nešto govori da se ženska strana Kaštili ne bi složila s ovin.

Još moram napomenit da je ovo samo skraćeni prikaz problema nestajanja galeba, jer nema toliko mista ni vrimena za detaljniju nalaizu samoga galeba, iako bi se dala cila knjiga napisat.

Ako ništa drugo, neka mu ovo bude omaž, ili kako se to piše na mote.

POŠTENE PLJAČKE

Narod je toliko sretan nevinošću legendarnog Kutle, da su neki doslovce, fizički prolupali, lupajući glavom o zid, od sreće, dakle. To što nema dokaza, još jednom nam dokazuje da ako smo i opljačkani, pošteno smo opljačkani. I među ostalim, i po tomu smo

fenomen. Zna se da smo opljačkani, ali dokazano je da je to bilo pošteno i u skladu s krivosuđem, kako ondašnjim, tako i sadašnjim, a kakvim se (krivosuđem) niti jedan Gabon ovog svijeta ne može pohvaliti. Dakle, poštenije ne može, sve i da hoće, mislim, Kutle.

Kad smo već kod krivosuđa, narod je sretan i što popularni Unto magistar i dalje ostaje magistar, jer je dokazano da je prepisivao, ali to je bilo odavno, pa je zastarjelo. A ako je zastarjelo i ne važi više, onda je i on pošteno prekršio zakon.

Vidite, ima li igdje toliko poštenog kriminala? Dakako da nema. Drugi će učiti na našim primjer(c)ima. Povjesničari će imati što proučavati, ali i psihijatri.

I dok sam upravo namjeravao iznijeti još jedan krasan primjer(ak) našeg fenomenalnog krivosuđa (na vrh jezika mi je bio, pa sam, kad je zazvonio telefon, morao progutati), baš me nazvao automatski momak iz T-Coma ili kako li se zovu, da me upozori kako su pripreme za isključenja u tijeku. Uvijek me zanimalo kako se pripremaju za to, pošto već najavljuju da se pripremaju; a sve se rješava pritiskom na dugme, pa mi tu nešto ništa nije jasno. Trče li možda po zgradi, kondicione pripreme i to, ili se pripremaju kako pritisnuti dugme na kompjutoru i tako isključiti već pošteno pritisnutog potrošača. No, ako su već pripreme u tijeku, bit će i cvikanja, pa mi je bolje ovo što prije završiti, jer tko zna hoću li biti u stanju sutra poslati (mailom, zna se), jer ne znam ja

koliko njima te pripreme traju, možda samo sat dva.

I na kraju, samo da mi među ovim recima Karla del Ponte Rosso ne nađe nešto zločinačko, jer kako je počelo...pardon...kako se počelo nastavljati, u Haag bi mogli početi putovati i radnici Sljemena, koji su za nešto, oni tamo već znaju za što, strašno krivi, a ne kao naš dični gospon Kutle, nevini da neviniji ne može biti. Pošteno.

E, ali nije tu kraj, on je na kraju.

Taman kad sam završio ovo, nazvao me Uvaženi, gore s kata iznad i da mogu li mu doć promijenit gumicu. A mogu. ZAKONITAAA! Ona, da šta se derem. A tako. Nego, imamo li mi još koju gumicu, znaš ono...ono prije pet godina za Novu Godinu kad smo... Ona, da aaa, to, a uredno sam je oprala i spremila ako nedajbože opet zatreba i tako to.

I uzeo gumicu i došao kod Uvaženog, i da Vaša Inkontinencijo, izvolite skinuti gaće da vam promijenim gumicu. A on da koje gaće, curi mu u zahodu, pa treba novu gumicu. Aaaa, to. I ušao u zahod i promijenio mu gumicu. Stavio mu ovu. Gumica je gumica.

A danas sam bio malo probati kakvo je more. Taman skočio, zaplivaio, kad – AAAJAAJAAAA!NNNTIMTR!

Morski pas! Ljudiiii, upomoooć!!! Okinija mi je piiišuuu!

E, ali kurac (oprostite na ovome „ali“), nije to pas, nego izronio ministar Primorac i drži me za onu stvar i steže, da vidija sam te, taman si

pustio mlaz, a neš ne, nema više pišanja u more. Slijedi kazna.

I onda sam se probudio. Ufff. Sreća. A vani neki sretni kordon policije pjeva: „NA SLJEME, NA SLJEME, NA SLJEEEMEEEE!!!

(Oprostite na nepovezanosti teksta, ali što je danas povezano osim mafije)

IZ DNEVNIKA OČAJNIKA

*(NECENZURIRANA, IZOPĆENO ZABRANJENA
VERZIJA)*

SEKSESIJA

A žda naz je zbizdila ova griba, jeba de, gore nego zocijalni brogram.

Posudili u zastupnikovice toplomjer - ili je to možda bio kompas, ne sjećam se - i mjerili. Stavio ga Zakonitoj u guzicu, jer da se tako najbolje izmjeri. Ona počela buncati, pa svašta govoriti: da Dayton... Paris-Texas... Milutinović... Punica o kontre, da se temperatura najbolje mjeri u ustima. A dobro. Izvadio ga Zakonitoj iz guzice i stavio punici u usta. Ona, mummummm - nešto se bunila i pokazivala na Zakonitinu guzicu. Kad sam joj ga izvukao, ona da kako ćemo sad znati kolika je bila Zakonitoj, a kolika njoj, kad ga nakon

Zakonite nisam tresnuo, a ni oprao, nego sam joj ga onako žmažanoga zabio u usta.

Ništa lakše, dobiveni iznos podijelimo sa dva i dobijemo prosječnu temperaturu. Dakle 42:2 jednako je svaka po 38,7. Tako rade i sa plaćama. Podijele ministarsku i radničku i dobiju zadovoljavajući prosjek.

Onda sam i ja sebi mjerio. Diglo se do osamnaest i nešto malo, kao i uvijek i ni centimet... ni Celzija više. A tko će razumjeti tu medicinu!

Pronašli jedan andol, smilovali se punici i nismo joj ga dali. Progutao ga Papan zajedno s ambalažom. Mi ostali čekali da se on ustoliči, pa da ćemo ga u stolici pronaći i progutati.

Otišao zastupnikovici vratiti toplomjer, pošto je ona pravni sljednik sukcesije istog. Ona, da joj se čini da evo i nju hvata. A izmjerite, najbolje vam je u guzicu, a može i u usta, kako tko voli. Ona, da ohkhh, što smo danas vulgarni, a. I, kad sam već tu, mogu li joj to staviti u guzicu. A mogu.

Uto upao zastupnik, da što to radimo i zašto su zastupnikovičine noge u zraku. A zato jer joj stavljam u guzicu, ne ometajte, molim. On, da nisam li malo puno bezobrazan. A nisam, samo mjerimo kolika je temp...

On, da jebite se skupa s toplomjerom i otišao.

A što mu je? Zastupnikovica nije ništa odgovorila, samo je nešto mrmljala u smislu da sam pogriješio rupu i da može i tako.

ZELENA DOLINA

Tišina ožujskog jutra mirisala je na nadolazak toplijih dana. Zelena dolina, prekrivena jutarnjom sumaglicom u nestajanju, dozivala je sunčeve zrake koje su bivale sve jače i svjetlije, noseći blagu toplinu. Svakog trena boje su postajale sve življe, razdraganije.

Ovce su bile rasprostranjene duž čitave doline, pasući, naizgled bezbrižno, slasnu travu. Stara ovca, majka Ba, pasla je u društvu s još nekoliko starijih ovaca.

- Gle, evo tvog sina! Trči prema nama što ga noge nose. Kako je smiješan, onako nespretn - obrati se jedna od ovaca staroj majci Ba.

Majka Ba podiže pogled iz trave i, doista, ugleda malog ovnića Ba kako juri prema njoj.

- Mama Ba! Mama Baaa! - zaustavi se zapuhani ovnić Ba, drhtavih nogu, na nekoliko koraka od grupice starijih ovaca i pozva majku. Glasić mu je bio nekako čudan i prepun straha.

- Što je, sinko moj? Što te je to tako uplašilo? - upita majka Ba, prilazeći mu polako i smireno.

- Mama Ba, želio bih s tobom razgovarati, ali ne ovdje, da nas svi čuju; pođimo nekamo dalje od ovih tvojih baba koje mi se uvijek nešto rugaju i zadirkuju me - slabim, jedva čujnim glasom prozbori ovnić Ba, što je majku iznenadilo i prvi put joj izazvalo

tužnu mučninu u utrobi, jer mali ovnić Ba bio je poznat kao najgrlatiji i najveseliji među svojim vršnjacima, a starije ovce su se često šalile na račun njegove dreke i vike.

- U redu, sinko, pođimo tamo - pokazala mu majka Ba glavom prema samom rubu Zelene doline, te otrčaše i stigoše u hladnu sjenu početka šume.

Majka još jednom pogleda put starog pastira koji je spavao na suprotnom kraju doline, a ni psi ih još nisu ugledali, pa se nadala da će imati dovoljno vremena za saslušati sina, dok ih ne dođu otjerati.

- Onda, sine moj, što te je iznenada tako jako opeklo, a da nije moglo pričekati dok ne završimo s pašom? - upitala majka Ba mirnim i toplim glasom, kakav jedino iz majke može poteći, nadajući se da ovnić ne primijećuje njezinu nemirnu slutnju.

- Mama, strah me je!

- Čega? Čega te je strah, ovniću moj mali? To me od tebe čudi – reče i pomazi ga svojom glavom uzduž čitava runa.

- Nestao je moj najbolji prijatelj, ovnić Be, znaš ga. Nigdje ga nema. Pitao sam neke starije ovce, pitao sam i njegovu majku, ali svi su me nekako čudno gledali i nitko mi ništa nije htio reći.

- Ah, to tebe muči! Pa, sigurno ga je vlasnik prodao nekome.

- Ali, zašto? Zašto bi ga vlasnik nekome prodao?

- Ovniću moj mali, ti si još mlad da bi razumio, stoga ti nitko ništa nije ni rekao. Pa ti još ni ne hodaš kako treba.

- Ali hoću znati zašto. Reci mi!

- Ha... Dobro. Ti znaš da se djeca vole igrati s ovnićima. Možda je dijete nekog susjeda pozeljelo ovnića, pa mu ga je vlasnik prodao... ili čak darovao. Njemu je sad tamo sigurno lijepo. Zacijelo se igra s djecom.

Maze ga i tetoše. Hajde sad, igraj se tamo s vršnjacima, uskoro će nas pastir otjerati natrag, čudim se kako nas psi još puštaju na miru. Ne razbijaj tu svoju glavicu glupostima. Samo se ti igraj.

Smrklo se. Ovce su spavale u velikoj staji, zbivene jedna pokraj druge, grijući se tijelima. Jedino ovnić Ba je bio budan, prožet do tada nepoznatim osjećajem neizvjesne tuge i tjeskobe. Nedostajao mu je mali prijatelj. Iz polupospane zbunjenosti su ga prenuli teški koraci. Začuo je kako se vrata staje otvaraju. Ušao je krupan čovjek, njihov vlasnik, i hodao među usnulim ovcama. Dograbio je jednog ovnića s kojim se ovnić Ba nije baš najbolje slagao. Sigurno će i njega prodati - pomisli ovnić Ba. Čovjek je podigao ovnića na ramena, a on je sanjivo blejao i bunio se. Vrata su se za njima zatvorila. Ovnić Ba tiho priđe vratima i počne viriti kroz jednu od brojnih pukotina na njima. Čovjek spusti ovnića s ramena, odvuče ga do starog oraha, zaveže mu jedan kraj konopa za nogu, a drugi za stablo. Bila je mjesečina i ovnić Ba je sve jasno mogao vidjeti.

Čovjek uđe u kuću, a odmah potom se pojavi s nekim predmetom u ruci, čiji sjaj na mjesečini je ovniću Ba bio stran jer nikada do tada nije vidio tu stvar. Vezani ovnić bio je miran, nije se više bunio. Čovjek mu priđe, podigne mu jednom rukom glavu, a drugom zamahne onim sjajućim predmetom i zabije mu ga u vrat. Čuo se samo tihi jecaj, a potom krkljanje nemoći. Ovnić se srušio na zemlju. Čovjek ga odveže od oraha i onako beživotnog odnese u malu staju pokraj kuće.

Ovnić Ba, stajao je dugo vremena kao zaleđen, ne mogavši skrenuti pogleda s tamne mrlje krvi pod orahovim stablom. Počeo se tresti. Dugo mu je trebalo da se smiri. Ostale ovce su i dalje spavale. Došulja se do majke Ba i počne je njuškom tresti: - Mama Ba! Mama Ba, probudi se!

- Št... Što je sad opet, sinko? Zašto ne spavaš?

- Mama, mama! Onaj čovjek... Onaj čovjek... Mama, mama!

- Ovniću moj, smiri se! Što je? Što ti je? Reci svojoj majci. Koji čovjek...? Što?

- Onaj čovjek... zabio je nešto sjajno ovniću, znaš, onome što sam se s njime posvađao, zabio mu je nešto u vrat, a onda je potekla krv, ovnić se srušio i... i čovjek ga je odnio.

- Slušaj me sad, sinko moj. Slušaj me dobro. Ti znaš da smo mi ovce, to sam ti već rekla u nekoliko navrata, da nas ljudi čuvaju i goje nas. Ali isto tako znaš, i to sam ti govorila,

da život nije vječan, da jednom dođe neminovna smrt. To je prirodno i ovce se ne boje smrti.

- Znam ja to, ali on je bio mlad, još gotovo dijete...baš kao i ja. Zar smrt ne dolazi samo starim ovcama?

- Ne, sine, smrt ne bira. Moraš shvatiti. Moraš se s time pomiriti.

- Ali, zašto, majko? Zašto je onaj čovjek ubio ovnića?

- Sine, mi smo njihova hrana i...

- Hrana?!

- Da, hrana. Oni vole jesti male ovniće. Oni moraju jesti. Nema tu ničeg strašnog, i mi jedemo travu. Ubijamo je.

- Ali, to znači da će i mene...

Majka Ba je šutjela.

I ovnić Ba zašutje, pogleda nekamo u daleki mrak, kao da vidi kroz krhke zidove staje, zatim se neuobičajeno smireno obrati majci:

- Da, sad shvaćam. Samo ne razumijem jedno: sve stare ovce to znaju i mirno gledaju kako im kolju djecu.

- Sinko, mi smo životinje, mi nemamo osjećaja. Mi ne plaćemo. To bi bilo glupo. Istina je da neke stvari vrlo dobro razumijemo, a za koje čovjek misli da su nam nedostupne, no mi smo se odavno pomirili s time i mora nas veseliti da smo nečija hrana, da netko živi pomoću našeg mesa, grije se našom vunom, pije naše mlijeko...

- Ne, ne, nemoguće! Ne može to tako biti. Zašto se onda radujemo, zašto se igramo, mi mladi ovniči?

- Radujete se jer ste mladi. Mladost i veselje su u vama i ne treba tu više nikakvo drugo objašnjenje. Trči i sutra... i prekosutra... trči i veseli se.

Ovnić Ba više ne progovori. Udalji se od majke, koja mirno nastavi spavati. Pobjeći ću - mislio je - pobjeći ću čim svane, čim nas puste u dolinu. Moram pobjeći, prije nego bude kasno.

S prvim zrakama sunca, ovce su nastanile Zelenu dolinu, baš kao i jutro prije. Ovnić Ba je trčkarao s vršnjacima, svako malo pogledavajući ka pastiru, čekajući da zaspi. Malo po malo, korak po korak, udaljivao se od sredine i sve se više približavao gustoj šumi. Pastir je napokon zaspao na starom mjestu. Ovnić Ba se osvrnu lijevo, pa desno. Psi su trčkarali za mladim ovnićima. Sve je bilo uobičajeno. Majka Ba je pasla u društvu starijih ovaca.

Uputio se u nepoznatu šumu. Pobjegao je. Trčao je što je brže mogao, unatoč neispavanosti koja ga je zanosila. Posrtao je. Oštro grmlje ga je ogrebalo na nekoliko mjesta, raskrvarilo ga, ali on to nije ni zapazio. Bilo je važno što više se udaljiti od Zelene doline. Trčao je i trčao. Zalazio je sve dublje u šumu. Neće oni mene pojesti - mislio je dok je trčao. Napokon, kad mu je ponestalo snage, i zaključio da je dovoljno odmakao, stane da malo odahne. Srce mu je

snažno lupalo. Znao je da će ga tražiti, ali nije imao više snage, a i glad ga je hvatala. Pojeo je nešto trave čudna okusa i legao pod veliko stablo. Ovdje ću se samo na tren odmoriti, da mi se vrati snaga, pa nastavljam dalje - mislio je, a onda ga počne hvatati san. Plaćao je ceh neprospavanoj noći, a umor je pojačavala i sva ona doživljena zbunjenost i jeza slike na sinoćnjoj mjesecini. Zaspao je.

Probudio ga je pseći lavež. Nije znao koliko je vremena prošlo od trenutka kad je zaspao, ali dobro je znao da mora dalje, da ga gone iskusni psi koji s lakoćom pronalaze izgubljene i odlutale ovce. Nastavio je trčati, ali osjećao je kako ga mlade i još nedovoljno razvijene noge izdaju. Ne smiju me uhvatiti! Ne želim da me pojedu - prolazilo mu je uzburkanim mislima. Psi su mu bili sve bliže.

Došao je do malog potoka. Nije ga bio u stanju preskočiti i nije znao što bi. Psi samo što ga nisu dograbili. Tek neznatan tren se dvoumio, a onda skočio u potok, prepustivši se snazi bistre vode neka ga nosi u nepoznato.

Nakon nekog vremena lajanje se više nije čulo. Psi su zacijelo sad zbunjeni i vrte se kao ludi oko onog mjesta gdje je skočio. Neće vjerovati da je skočio, neće znati gdje je, što će ih još više razdražiti - gotovo se veselio ovnić Ba, gutajući vodu i kadšto zapevši za poneku zalutalu suhu grančicu.

Potok je postajao sve širi. U daljini je začuo nešto nalik na muklu grmljavinu, dok se voda sve više uzburkavala, a dno nestajalo pod

nogama. Osjetio je kako pada, kako postaje dio ogromne spuštajuće vode, vodopada. Odjednom više ništa nije vidio ni čuo. Nije ništa osjećao. Kao da je usnuo dubok san.

Otvorio je oči. Ničega se nije sjećao. Nije znao ni tko je on . Ali kao da mu to nije ni bilo važno. Ništa, baš ništa mu nije bilo važno. Nalazio se na nečemu neodređenom, visoko iznad vodopada. Bio je nekako previše visoko, a opet, vidio je posve jasno beživotno tijelo mlade ovce, izbačene na veliki kamen, nekoliko metara ispred vodopada. Ništa nije osjećao prema mrtvom ovniću. Prožimao ga je jedino ugodan osjećaj slobode i bestjelesnosti. Nije bio u stanju razmišljati. Činilo mu se da je oduvijek takav, da će takav i ostati. Napuštao je sliku nepomičnog ovnića na stijeni pokraj vodopada, uspinjući se sve više, osjećajući se sve ugodnije i mirnije...

DRUŠTVO MRTVIH DUŠA (NEPODNOŠLJIVA LAKOĆA KORUPCIJE)

**HRVATSKOM NOVINARSKOM DRUŠTVU
PREDSJEDNIKU HND-a**

GL.UREDNIKU „NOVINARA“
MEDIJIMA

Molim Vas da me iščlanite iz Vašeg Društva, jer doista to više ne mogu biti, pošto sebe smatram moralnom i poštenom osobom (ma kako to zvučalo naivno, glupo, nepotrebno...), a Vaše Društvo, ili da budem precizniji, da ne uvrijedim mnogobrojno članstvo, dio Vašeg Društva, koje istim upravlja/manipulira; dakle Društvo koje se pretvorilo (ili je od početka takvo bilo) u usku grupaciju „odabranih“ (što je trend u našoj državi), korumpiranih, bolesno taštih, egocentričnih polupismenih skribomana.

Nema dovoljno mjesta navoditi sve konkretne razloge koji su me potakli na ovaj veseli korak, no, gospodo, dovoljno je samo pogledati Vaše nagrađivanje i puno toga je moralnom čovjeku dovoljno da mu se zgadite, da povrati na sve to. Vrlo dobro znate o čemu i kome govorim, zbrojite se i sve će Vam biti jasno.

Ne čudi me ni neuvrštenje moje zadnje knjige u Vaš list Novinar, a koja Vam je poslana još početkom godine, čim je izašla, a ne čudi me što nisam razmatran za Vašu „cijenjenu“ nagradu ni u kojoj kategoriji; pa me ne čudi ni što je glavni urednik Novinara dobio nagradu za životno djelo; pa me

ne čudi ni što je jednu od nagrada dobio čuveni genijalac, a koji piše o također čuvenom genijalcu iz ocjenjivačkog suda (kako li je samo taj dospio u ocjenjivački sud, mogao bih se zapitati, da taj i takvi već ne dospijevaju svagdje dobro poznatim klanovski utabanim stazama) u svojim kolumnama hvalospjeve; pa me opet ne čude ni iscrpni kolor izvještaji s bala novinara i na njima nezaobilazni predsjednik Društva i oko njega društvena krema koja se najbrže kviri; ne čude me ni kafkijanski obrasci s dvoje kandidata za novinara godine koje razasaljete članovima, bez obrazloženja kako su baš ta dva kandidata tu dospjela, tko ih je tu stavio; ne čudi me ni neuvrštenje web stranice Poklade u Vaše online izdanje, a o kojemu, kako piše, odlučuje gospodin diplomirani novinar; ma, ništa me od Vašeg (ne mojeg) Društva ne čudi, ali - gadite mi se, i to je moje ljudsko pravo - da mi se netko ili nešto gadi, barem mi to nitko ne može uzeti, pa ni Vaša polupismena ega.

Bez imalo štovanja, kojega niste vrijedni, već s prezirom.

SRCE MI JE STALO, ALI DUŠA JOŠ KUCA

